

BARÇA

Revista Oficial FC Barcelona · Agost del 2008

5

Núm. 34 · 4 Euros

www.fcbarcelona.cat

DIES DE JOCS

El Barça, tradició olímpica i vocació poliesportiva

Barcelona 92

Recordem el paper del Barça l'estiu que vam enlluernar el món

Manel Estiarte

“Per guanyar, el vestuari ha de ser un equip. És una idea irrenunciable”

Barça Atlètic

El filial recupera el nom que va tenir de l'any 1970 al 1991

Un cor amb 164.000 CV de potència.

FCBARCELONA

Audi

Audi Patrocinador Oficial del FC Barcelona

AGOST DEL 2008

Edita: Futbol Club Barcelona

Av. d'Aristides Maillol s/n - 08028 Barcelona

Tlf. 902 1899 00 - Fax 93 411 22 10

Adreça electrònica: revista@fcbarcelona.cat

Director: Toni Ruiz.**Subdirectors:** Eduard Pujol i David Saura.**Redactors:** Roger Bogunyà, Carles Cascante, Xavier Catalán, Jordi Clos, Vanessa Forns, Gustau Galvache, Meritxell Infante, Francesc Orenes, Àngels Prieto, Xavier Rocamora, Aleix Santacana, Carles Santacana i Manel Tomàs.**Revisió lingüística:** Marina Àlamo i Lourdes Julià.**Redactor en pràctiques:** Xavier Gala.**Disseny i Infografia:** Anna Prats i Dolça Vendranas.**Fotografia:** Arxiu Centre de Documentació i Estudis FCB, Arxiu Fundació Barcelona Olímpica, Arxiu personal J.M.Abascal, Bevenrain, Boca Juniors, Cristian Martínez, David Atzet, Efe, El País, J.M. Tejedera, Nike, Ramon Dimas, Seguí / FC Barcelona i Sport.**Publicitat:** FC BarcelonaDepartament Comercial i de Màrqueting
Telf. 93 496 36 72.**Impressió:** Rotocayfo Quebecor.**Tiratge:** 133.000 exemplars.**Dipòsit Legal:** B-40053-02.

La publicació no es responsabilitza de les opinions expressades en les col·laboracions externes. La redacció d'aquest número s'ha tancat el 31 de juliol del 2008.

Una antiga vocació olímpica

Cada quatre anys, assumint plenament el ritual, els Jocs Olímpics convoquen en una ciutat els millors esportistes del món. Així de senzill, però també, a la pràctica, així de difícil. No cal ara glossar l'antic llegat ni l'enorme impacte que els Jocs tenen arreu, catapultats per l'atenció que hi presten els mitjans de comunicació.

El futbol, que forma part del selecte programa olímpic, no és, però, l'esport principal dels Jocs. Podem convenir sense faltar a la veritat que aquest privilegi correspon a l'atletisme. Per això pocs clubs de futbol segueixen amb atenció preferent la cita olímpica.

El cas del FC Barcelona és, tanmateix, particular. Som un club de futbol, però des dels inicis hem compartit aquesta fal·lera amb un seguit de seccions esportives. Som, doncs, un club poliesportiu i aquesta condició ens endinsa plenament en la dinàmica olímpica, la cita esportiva internacional consagrada al conjunt dels esports, i no pas a una especialitat concreta. És en funció d'aquesta realitat que aquest agost tornarem a seguir amb atenció les competicions en què participaran esportistes del Barça. Aquesta dinàmica no és nova, i forma part de la millor tradició de l'entitat, que es va estrenar als Jocs d'Anvers de 1920 i que des d'aleshores s'ha mantingut amb poques interrupcions. El llistat que la REVISTA BARÇA presenta en aquest número 34 n'és una mostra conclouent i un motiu d'orgull evident.

Però l'aportació del FC Barcelona a l'olimpisme no es limita a la formació i preparació d'uns esportistes que han engruixit la llista de participants i la d'aquells que han aconseguit medalla. Més enllà d'aquesta vessant, el Barça i dirigents molt rellevants del club es van implicar decididament per estendre a Catalunya l'ideal olímpic. Això succeïa quan parlar d'olimpisme era exòtic, quan ben pocs en sabien alguna cosa, quan els diaris gairebé no en parlaven. Va ser aleshores, a la dècada de 1910, quan barcelonistes com Josep Elias i Juncosa o el mateix Joan Gamper van esdevenir puntals en la difusió de l'ideal olímpic. Més encara, van voler que Barcelona n'esdevingués seu, un objectiu que permetria, a més, situar la capital catalana en el mapa de l'esport internacional. El somni d'aquells dirigents del Barça es va encallar; ells no el van veure realitzat, però va resultar decisiu perquè dècades després la candidatura dels Jocs de 1992 fos més sòlida, enfortida pels valors de la persistència històrica. Fa un parell d'anys, amb motiu de l'exposició que el club va dedicar a la figura de Joan Gamper, el professor Miquel de Moragas, director del Centre d'Estudis Olímpics de la UAB, va escriure un paral·lelisme entre els personatges de Coubertin i Gamper. El catedràtic assenyalava que es tractava de dos amants de tots els esports, organitzadors de grans esdeveniments esportius de masses i que, a més, tant l'un com l'altre aplicaven a l'esport el valor de l'internacionalisme. De fet, es conclouia que, intrèpids i agosarats, Coubertin i Gamper atribuïen a l'esport valors culturals i educatius; i tots dos, a més de fundadors, assumien la presidència en moments de crisi per salvar les respectives institucions.

Vist des d'avui, aquest full de serveis olímpics del FC Barcelona és una manera més de visualitzar la capacitat del Barça per implicar-se en els desitjos d'una societat i per fer de l'esport una via de realització social. Si l'olimpisme vol transmetre uns valors, és evident que el Barça ha apostat de sempre per ser un club amb ànima, un club amb valors. Potser per això els colors blaugrana també són en les anelles olímpiques.

més que un club

Una part del Barça està amb qui més ho necessita.

La Fundació FC Barcelona promou l'accés a l'esport a més de 80.000 nens que viuen en camps de refugiats d'Equador, Ruanda i Nepal.

SUMARI

MÉS QUE UN CLUB

8 Olímpics des de Gamper
La relació del Barça i els Jocs ve de lluny

12 El gràfic
Tots els olímpics blaugrana

14 Reptes a Pequín
Quiñonez, Barrufet, Navarro, Milusavskaitė i Bové, davant els Jocs

26 Amb la medalla o sense
Repàs a algunes històries olímpiques

30 L'estiu dels Jocs
El Barça i Barcelona 92

EL CLUB DIA A DIA

36 Parlem amb... Manel Estiarte
El bagatge de sis Jocs

46 Què ha passat
Repàs a l'activitat institucional del club

UN CLUB AMB HISTÒRIA

50 L'Ex: José Manuel Abascal
La glòria de Los Angeles

54 Quina nit!
Històries del filial

SERVEIS BARÇA

62 Marxandatge
Les novetats dels equipaments

14 **Barcelonistes a Pequín**

30 **Un estiu inoblidable**

34 **El pòster: Dani Alves**

36 **Manel Estiarte: El nou responsable de relacions externes**

40 **El Gamper, amb regust argentí**

64 **Nou servei de venda de localitats per internet**

PATROCINADORS

PROGRAMA OFICIAL DE PATROCINI FC BARCELONA

PROVEÏDORS

COL·LABORADORS

MITJANS COL·LABORADORS

PATROCINADORS DE SECCIONS

HOQUEI PATINS

HANDBOL

HOQUEI PATINS

CINC ANELLES AMB 'B' DE BARÇA

Els Jocs Olímpics són esport i gent vinguda d'arreu. Al marge d'on se celebren i de les raons —internes o externes— que n'expliquen el perquè, cada quatre anys el món aprofita l'estiu per, amb la noble excusa de l'esport, reunir-se i competir en un marc de confraternitat i festa. Els Jocs són un signe de pau i concòrdia. Ara fa setze anys els Jocs es van fer a Barcelona. L'ànima de la ciutat i del país no ho oblidarà mai. Potser és per això que, cada vegada que la il·lusió de tot un poble torna a encendre un peveter, nosaltres ens hi sentim estranyament a prop. Aquesta mateixa sensació també pertany al Barça. El '92 les instal·lacions del club es van posar al servei de l'ànima olímpica de Barcelona i van acollir diverses competicions; molts socis hi van participar com a voluntaris i els nostres esportistes competiren en modalitats individuals o d'equip. Però amb això no n'hi ha prou per explicar la nostra complicitat amb els Jocs. La història també diu que el fundador del Barça, Joan Gamper, ja va anar a Anvers als Jocs de l'any 20. Una prova més d'aquesta 'B' de Barça que, gegant i de lluny, acompanya l'olimpisme i les seves cinc anelles

OLÍMPICS DES DE GAMPER

Ningú dubta que l'esclat de l'olimpisme a Barcelona es va produir amb la celebració dels Jocs de 1992, i en els anys immediatament precedents, sobretot des de la nominació com a seu olímpica el 1986, en què es va fer realitat un enorme esclat d'il·lusió olímpica. Tanmateix, si això va ser possible és perquè Barcelona tenia una tradició olimpista que venia de molt lluny. I en aquesta tradició, el Barça hi té un paper important

■ TEXT: Carles Santacana

JOSEP M. CÒ I DE TRIOLA (ARXIU FOTOGRÀFIC CENTRE EXCURSIONISTA DE CATALUNYA)

Joan Gamper, Josep Elias i Juncosa i Jaume Garcia Alsina, amb les seves esposes, a l'entrada de l'estadi olímpic d'Anvers l'any 1920.

Per a molts clubs de futbol la celebració dels Jocs Olímpics no és un fet transcendent; fins i tot la seva relació amb el moviment olímpic és molt tènue. En el cas del Barça, això és força diferent. D'entrada, perquè malgrat que el principal esport del club és el futbol, i així es defineix en el nom de l'entitat, certament el club sempre ha comptat amb seccions d'altres esports. I realment això és així des dels seus inicis, ja que els seus fundadors eren *sportmen* que entenien el futbol com una disciplina concreta d'un ideal més ampli, que era l'esport.

L'interès pels altres esports no implicava només la creació de seccions al club, sinó també una motivació per divulgar diferents esports, encara que fos en altres entitats. Per això Gamper va ser també fundador d'un club de tennis i un de natació, i molts dels seus companys d'aquells primers anys eren practicants de diversos esports i dirigents de diferents clubs. És en aquest context d'interès per l'esport en el seu sentit més ampli que els dirigents del Barça van mostrar ben aviat inclinació per l'olimpisme. Sobretot perquè els impulsors del Barça entenien l'esport com una forma de vi-

Els fundadors del Barça van ser 'sportmen', homes d'esport que entenien el futbol com una disciplina més

da, i l'olimpisme es presentava aleshores vinculat també a una dimensió idealista, de millora de la societat. Per tot plegat trobarem de seguida vinculacions entre el Barça i l'olimpisme.

La primera empenta olímpica

En el conjunt de l'Estat espanyol el moviment olímpic va tenir poquíssima repercussió pública en els seus inicis. De fet, més enllà dels cinc components del Reial Club de Regates de Barcelona que van competir en rem als Jocs de París de 1900, la presència catalana va ser inexistent fins al 1920. Eren anys en què l'olimpisme tenia molt poca difusió, i les federacions eren estructures molt febles. I tampoc existia comitè olímpic.

El tret de sortida que va remoure aquesta situació està perfectament documentat. L'any 1913 Josep Elias i Juncosa va pronunciar una conferència titulada *Espanya i els Jocs olímpics*. Elias és un dels noms que calia retenir perquè va ser l'ànima de tota una etapa de l'olimpisme català. Era esportista, dirigent i periodista, i ara ens interessa subratllar que era soci del Barça des de pocs dies després de la fundació. Més encara, havia arribat a jugar un partit amb el primer equip, i després

també ho va fer amb el segon equip de futbol. Doncs bé, la conferència d'Elias va tenir una gran repercussió en els mitjans esportius barcelonins i va encetar una campanya de sensibilització olímpica. Per a Elias la situació era greu, perquè no s'estava fent res per preparar la participació en els Jocs que s'havien de fer el 1916.

La recepta era senzilla: es tractava de crear un Comitè Olímpic Català (COC), que havia d'actuar com a subcomitè d'un Comitè Olímpic Espanyol que encara no existia. Pocs dies després es va crear una comissió per preparar la constitució del COC. En formaven part Jaume Garcia Alsina, Josep Elias Juncosa i Ricard Cabot, un altre gran barcelonista; la implicació de gent del Barça, doncs, era ben evident. A més, els promo-

FAMÍLIA ELIAS CAMPINS

Elias i Juncosa, un culer pioner de l'olimpisme

Josep Elias i Juncosa (1880-1944) és un personatge central en la història olímpica catalana. Soci del Barça pràcticament des de la fundació, jugador del primer equip en un partit a finals del 1900 i després en segons equips del club (la imatge és del 1906) i practicant de molts esports, va ser un divulgador eficaç de l'esport i de l'olimpisme amb múltiples conferències. Conegut en el món del periodisme com a *Corredisses*, possiblement va ser l'autor de les primeres notes no signades en què es feia referència a la fundació del Barça a *Los Deportes* i a *La Veu de Catalunya*.

tors de l'olimpisme pensaven que per garantir una bona representació als Jocs de 1916 primer de tot calia preparar esportistes. Per això el juliol del 1914 es va celebrar un festival olímpic a Barcelona amb les mateixes proves que en uns Jocs. A més de les classificacions individuals se'n va fer una per equips, que va ser liderada pel Barça, amb 28 punts, seguit del Reial Polo Hoquei Club, amb 24. Per tant, podem dir que el Barça era el club català més olímpic en aquell moment. L'esclat de la Gran Guerra el 1914 va frustrar el projecte, i els Jocs previstos per al 1916 no es van celebrar. De tota manera, a Catalunya el somni olímpic va continuar sent mantingut per barcelonistes: el 1919 Manuel Nogareda, que era secretari administratiu del club, va escriure el llibre *Juegos olímpicos* (Biblioteca Los Sports), i l'any següent l'infatigable Elias va publicar *Els jocs olímpics de l'antiga Grècia* (Editorial Catalana).

La campanya pels Jocs de 1924

Si davant dels Jocs de 1916 el que s'havia intentat era forjar un bon equip d'esportistes i s'havia posat de manifest la contradicció entre la potència esportiva catalana i les traves del representant

FAMÍLIA GAMPER

Uns partits amb molta intenció

Els partits que va jugar el Barça amb l'Sparta de Praga van ser seguits per una gernació: es calcula que van ser unes 60.000 persones entre tots dos partits. Però a banda de l'assistència multitudinària tenien una gran significació per a la implicació del Barça en el projecte olímpic. Daniel Carbó es va referir a aquell partit d'aquesta manera: "El Barcelona (qui havia d'ésser!) realitzà el miracle, oferint a la Ciutat la grandesa d'un espectacle inconnegut i gravant amb lletres d'or una data memorable del futbol patri, esdevinguda històrica, i moment inicial d'una època d'esplendor incomparable".

SOM COM TU, SOM DELS TEUS!

del Comitè Olímpic Internacional (COI) a l'Estat espanyol, passada la Gran Guerra l'objectiu dels olimpistes catalans era diferent. Ara es tractava d'aprofitar els Jocs de 1920, que es feien a la ciutat belga d'Anvers, per impulsar la candidatura de Barcelona com a seu dels Jocs de 1924. El COC es va tornar a posar en marxa i una delegació va anar a Bèlgica per entrevistar-se amb Pierre de Coubertin demanant l'organització dels Jocs que es farien el 1924. La delegació la formaven Jaume Garcia Alsina, Josep Elias Juncosa, Jaume Mesures Fossas (arquitecte que va treballar en el projecte del camp de Les Corts), Josep M. Cò de Triola i Joan Gamper; la implicació blaugrana era altre cop inqüestionable.

L'acceptació de la candidatura

Pocs dies abans dels Jocs el COC va difondre el seu manifest *Amunt els cors!*, que també duia la signatura de Gamper. La candidatura va ser acceptada i es va començar a treballar per convèncer els membres del COI, tot i que les interferències dels delegats espanyols del comitè olímpic van ser constants. El primer que calia era tenir un estadi olímpic, que es va començar a construir a la pedrera de la Foixarda, a Montjuïc, i va rebre el nom d'Estadi Català. I també es va crear un Consell de les Olimpíades (febrer del 1921), amb un nucli dur en què tornava a destacar Elias Juncosa, i que comptava amb un seguit de comissions; entre aquestes hi figurava una comissió tècnica, que dirigia Joan Gamper. L'estadi aixecat a la Foixarda va ser inaugurat provisionalment el dia de Nadal de 1921 amb el nom d'Estadi Català, i havia de ser el vai-

El Barça es va implicar en els esforços per demanar per a Barcelona l'organització dels Jocs Olímpics del 1924

xell insígnia de la candidatura barcelonina. Per això l'acte d'inauguració va ser molt solemne, amb presència de les principals autoritats, i va culminar amb dos partits de futbol entre l'Sparta de Praga i el Barça, que els txecs van guanyar per 2-3. L'endemà es va repetir l'enfrontament, amb resultat favorable als catalans per 2-0. En qualsevol cas, la implicació del Barça amb el projecte olímpic es tornava a materialitzar.

Tanmateix, les possibilitats d'èxit immediat d'aquella empena olímpica en què tant es

La vinculació històrica entre el Barça i l'olimpisme ha estat evident i l'adjudicació dels Jocs del 1992 a Barcelona va ser la culminació d'aquest procés

van implicar el club i els seus dirigents s'havia començat a aigualir uns mesos abans de la inauguració de l'estadi, quan el CIO va decidir atorgar els Jocs de 1924 a París –que ja havia acollit els de 1900–, en una decisió personal de Coubertin.

Del desencís del 1924 a l'èxit del 1992

No obstant això, les motivacions dels olimpistes catalans eren prou profundes per desaparèixer a causa d'aquella decepció, i van seguir manifestant-se a partir del 1921 a través d'un nou organisme, la Confederació Esportiva de Catalunya, creada el gener del 1922. La presència barcelonista tornava a ser important: un dels vicepresidents de la Confederació era Ricard Cabot, que en

aquells mateixos moments era vicepresident del club en una junta presidida per Gamper. Lamentablement, però, el cop militar que va dur a la Dictadura de Primo de Rivera va acabar definitivament amb aquell somni, que va viure petites reparacions, com el 1931, quan s'intentà aconseguir la seu dels Jocs de 1936. Les circumstàncies eren, però, molt diferents. El franquisme va destruir fins i tot la memòria d'aquells pioners, que només van ser recuperats parcialment davant la nova candidatura pels Jocs de 1992. La persistència d'aquells apòstols de l'olimpisme, en què el Barça i els seus dirigents sempre van estar implicats, va esdevenir aleshores un dels arguments de la candidatura finalment triomfant ■

CENTRE DE DOCUMENTACIÓ I ESTUDIS FCB

Els primers olímpics blaugrana

Des dels Jocs Olímpics de 1920, celebrats a París, són una munió els esportistes que han pres part en uns Jocs sent membres d'alguna de les seccions del club. Naturalment que els més coneguts pel gran públic són els futbolistes, però en aquella primera presència d'esportistes blaugrana ja hi havia també membres de la secció d'atletisme. Eren Carles Pajarón i Teodor Pons, que hi van anar junt amb els futbolistes Josep Samitier, Agustí Sancho i Ricard Zamora. No es tracta ara de fer la nòmina, que es pot trobar en un altre espai de la revista, però sí de recordar aquells que el pas del temps ha fet més invisibles. Per exemple, Miquel Palau (a qui veiem en una fotografia del *Butlletí del FCB* del 1929), que va participar en els Jocs de París de 1924 en tres proves atlètiques i que era una de les referències de l'atletisme català de l'època.

ESPORTISTES DEL CLUB ALS JOCS OLÍMPICS

Anvers

1920

CARLES PAJARÓN	<i>Atletisme</i>	200 m	3r (sèrie 8)
TEODORO PONS	<i>Atletisme</i>	10.000 m	8è (sèrie 2)
		5.000 m	Abandó (sèrie 2)
JOSEP SAMITIER	<i>Futbol</i>		Medalla d'argent
AGUSTÍ SANCHO	<i>Futbol</i>		Medalla d'argent
FÉLIX SESÚMAGA	<i>Futbol</i>		Medalla d'argent
RICARD ZAMORA	<i>Futbol</i>		Medalla d'argent

París

1924

JOAN JUNQUERA	<i>Atletisme</i>	100 m	4t (sèrie 7)
		200 m	2n (sèrie 16) i 6è (sèrie 2)
JESÚS DIÉGUEZ	<i>Atletisme</i>	10.000 m	17è
		5.000 m	1a fase
MIQUEL PALAU	<i>Atletisme</i>	5.000 m	11è (sèrie 3)
		Cros	Abandó
DOMÈNEC CARULLA (1)	<i>Futbol</i>		Espanya 0-Itàlia 1 (Preliminars)
VICENÇ PIERA	<i>Futbol</i>		Espanya 0-Itàlia 1 (Preliminars)
JOSEP SAMITIER	<i>Futbol</i>		Espanya 0-Itàlia 1 (Preliminars)

Roma

1960

TOMÀS BARRIS	<i>Atletisme</i>	1.500 m	11è (sèrie 1)
JOSEP MOLINS	<i>Atletisme</i>	5.000 m	9è (sèrie 2)
FRANCESC "NINO" BUSCATÓ	<i>Bàsquet</i>		14è
ALFONSO MARTÍNEZ GÓMEZ	<i>Bàsquet</i>		14è
JOSÉ LUIS MARTÍNEZ GÓMEZ	<i>Bàsquet</i>		14è

Tòquio

1964

FRANCESC ARIZMENDI	<i>Atletisme</i>	5.000 m	4t primera ronda
---------------------------	------------------	---------	------------------

Mont-real

1976

ANDREU BALLBÉ	<i>Atletisme</i>	800 m	4t (sèrie 2)
XAVIER MARTÍNEZ	<i>Atletisme</i>	4 x 100 m	5ns (sèrie 1)
			Equip desqualificat a semifinals
MIQUEL MIR	<i>Futbol</i>		1a fase
ANTONI OLMO (4)	<i>Futbol</i>		1a fase
JOSÉ VICENTE SÁNCHEZ	<i>Futbol</i>		1a fase

Moscú

1980

ANTONI CORGOS	<i>Atletisme</i>	Salt de llargada	7è a la final
MARTÍ PERARNAU	<i>Atletisme</i>	Salt d'alçada	2,15 m
CARLES SALA	<i>Atletisme</i>	110 m tanques	7è a la segona semifinal
JAVIER MORACHO	<i>Atletisme</i>	110 m tanques	7è a la final
JOSÉ MANUEL ABASCAL	<i>Atletisme</i>	1.500 m	6a a la final
JUAN DOMINGO DE LA CRUZ	<i>Bàsquet</i>		4t
J. ANTONIO SAN EPIFANIO, "EPI"	<i>Bàsquet</i>		4t
MANUEL FLORES	<i>Bàsquet</i>		4t
"CHICHO" SIBILIO	<i>Bàsquet</i>		4t
NACHO SOLOZÁBAL	<i>Bàsquet</i>		4t
FRANCESC LÓPEZ BALCELLS	<i>Handbol</i>		5è
VICENTE CALABUIG	<i>Handbol</i>		5è
IGNACIO NOVOA	<i>Handbol</i>		5è
JOSÉ MARÍA PAGOAGA	<i>Handbol</i>		5è
EUGENI SERRANO	<i>Handbol</i>		5è

Barcelona

1992

JAUME BARROSO	<i>Atletisme</i>	50 km marxa	14è
DANIEL MARTÍ	<i>Atletisme</i>	Salt de perxa	5,40 m eliminat
J. ANTONIO SAN EPIFANIO, "EPI"	<i>Bàsquet</i>		9è
ANDRÉS JIMÉNEZ	<i>Bàsquet</i>		9è
JOSÉ RAFAEL "PICULÍN" ORTIZ	<i>Bàsquet</i>		8è
ALBERT FERRER	<i>Futbol</i>		Medalla d'or
JOSEP GUARDIOLA	<i>Futbol</i>		Medalla d'or
ANTONIO PINILLA (5)	<i>Futbol</i>		Medalla d'or
DAVID BARRUFET	<i>Handbol</i>		5è
ÁNGEL HERMIDA (3)	<i>Handbol</i>		5è
ENRIC MASIP	<i>Handbol</i>		5è
LORENZO RICO	<i>Handbol</i>		5è
IÑAKI URDANGARÍN	<i>Handbol</i>		5è
JOSEP BENITO	<i>Hoquei patins (*)</i>		Medalla d'argent
JOAN CARLES	<i>Hoquei patins (*)</i>		Medalla d'argent

Atlanta

1996

JESÚS FONT	<i>Atletisme</i>	110 m tanques	6è (sèrie 7)
ALEKSANDAR DJORDJEVIC (3)	<i>Bàsquet</i>		Medalla d'argent
ANDREI FETISSOV (3)	<i>Bàsquet</i>		8è
ARTURAS KARNISOVAS	<i>Bàsquet</i>		Medalla de bronze
RAMÓN RIVAS (3)	<i>Bàsquet</i>		10è
IVÁN DE LA PEÑA	<i>Futbol</i>		1/4 de final
ÒSCAR GARCIA	<i>Futbol</i>		1/4 de final
RONALDO NAZARIO	<i>Futbol</i>		Medalla de bronze
MATEO GARRALDA	<i>Handbol</i>		Medalla de bronze
RAFAEL GUIJOSA	<i>Handbol</i>		Medalla de bronze
IÑAKI URDANGARÍN	<i>Handbol</i>		Medalla de bronze
TOMAS SVENSSON	<i>Handbol</i>		Medalla d'argent

(1) Va anar als Jocs però no hi va participar.

(2) Aleshores jugava al filial i es va incorporar al primer equip anys més tard.

(3) Es va incorporar al primer equip just després de la celebració dels Jocs.

(4) Aleshores jugava al filial i es va incorporar al primer equip just després de la celebració dels Jocs.

(5) Va jugar cedit al Mallorca la temporada 1991/92 i a l'Albacete la 1992/93.

(*) L'hoquei patins no figura al programa oficial dels Jocs. Només es va jugar a Barcelona 92 com a "esport de demostració".

*Aquest gràfic ha estat elaborat amb el criteri d'incorporar tots els esportistes que van participar en els Jocs essent membres del club. El Centre de Documentació i Estudis agrairà qualsevol informació que pugui fer més precís aquest llistat.

Amsterdam 1928

EMILI FERRER	<i>Atletisme</i>	Marató	52è
JOAQUIM MIQUEL CASAS	<i>Atletisme</i>	400 m	3r primera ronda
JOAN JUNQUERA	<i>Hoquei</i>	1.500 m	7è primera ronda
			7è

Londres 1948

GREGORIO ROJO	<i>Atletisme</i>	5.000 m	6è (sèrie 2)
		10.000 m	26è a la final
MANEL AGUSTÍ	<i>Hoquei</i>		Primera fase
RICARD CABOT	<i>Hoquei</i>		Primera fase
LLUÍS PRATMARSÓ	<i>Hoquei</i>		Primera fase

Mèxic 1968

PERE VALENTÍ MORA	<i>Futbol</i>		1/4 de final
RAMON ALFONSEDA (2)	<i>Futbol</i>		1/4 de final

Munic 1972

MANUEL SORIANO	<i>Atletisme</i>	400 m tanques	5è sèrie 1
JESÚS IRADIER (3)	<i>Bàsquet</i>		11è
JOSEFA SOLER	<i>Gimnàstica</i>		113a (65,30 punts)
FERNANDO DE ANDRÉS	<i>Handbol</i>		15è
FRANCESC LÓPEZ BALCELLS	<i>Handbol</i>		15è
JOAN MORERA	<i>Handbol</i>		15è
JOSÉ MANUEL TAURÉ	<i>Handbol</i>		15è
JOSÉ VILLAMARÍN	<i>Handbol</i>		15è

Los Angeles 1984

MANEL ALCALDE	<i>Atletisme</i>	50 km marxa	9è
ANTONI CORGOS	<i>Atletisme</i>	Salt de llargada	10è a la final
JORDI GARCÍA	<i>Atletisme</i>	5.000 m	9è (sèrie 1)
CARLES SALA	<i>Atletisme</i>	110 m tanques	7è a la final
JOAN TORRES	<i>Atletisme</i>	3.000 s. t.	9è (sèrie 2)
JAVIER MORACHO	<i>Atletisme</i>	110 m tanques	5è a la semifinal
JOSÉ MANUEL ABASCAL	<i>Atletisme</i>	1.500 m	Medalla de bronze
BENJAMÍN GONZÁLEZ	<i>Atletisme</i>	800 m	4t primera ronda
		4 x 400 m	4t primera ronda
ANGEL HERAS	<i>Atletisme</i>	400 m	5è segona ronda
		4 x 400 m	4t segona ronda
JUAN DOMINGO DE LA CRUZ	<i>Bàsquet</i>		Medalla d'argent
J. ANTONIO SAN EPIFANIO, "EPI"	<i>Bàsquet</i>		Medalla d'argent
NACHO SOLOZÁBAL	<i>Bàsquet</i>		Medalla d'argent
JUAN PEDRO DE MIGUEL	<i>Handbol</i>		8è
JAVIER CABANAS	<i>Handbol</i>		8è
JUAN FRANCISCO MUÑOZ MELO	<i>Handbol</i>		8è
EUGENI SERRANO	<i>Handbol</i>		8è
JUAN JOSÉ URÍA (3)	<i>Handbol</i>		8è
ERHARD WUNDERLICH	<i>Handbol</i>		Medalla d'argent

Seül 1988

JAVIER MORACHO	<i>Atletisme</i>	110 m tanques	15è segona ronda
ALFONSO ABELLÁN	<i>Atletisme</i>	Marató	64è
J. ANTONIO SAN EPIFANIO, "EPI"	<i>Bàsquet</i>		8è
ANDRÉS JIMÉNEZ	<i>Bàsquet</i>		8è
FERRAN MARTÍNEZ	<i>Bàsquet</i>		8è
NACHO SOLOZÁBAL	<i>Bàsquet</i>		8è
ALOÍSIO PIRES (3)	<i>Futbol</i>		Medalla d'argent
JUAN DE LA PUENTE	<i>Handbol</i>		9è
LORENZO RICO	<i>Handbol</i>		9è
JOAN SAGALÉS	<i>Handbol</i>		9è
EUGENI SERRANO	<i>Handbol</i>		9è
JUAN JOSÉ URÍA	<i>Handbol</i>		9è
VESELIN VUJOVIC (3)	<i>Handbol</i>		Medalla de bronze

Sydney 2000

EVA PÉREZ	<i>Atletisme</i>	20 km marxa	27a
RODRIGO DE LA FUENTE	<i>Bàsquet</i>		9è
ROBERTO DUEÑAS	<i>Bàsquet</i>		9è
JUAN CARLOS NAVARRO	<i>Bàsquet</i>		9è
NACHO RODRÍGUEZ	<i>Bàsquet</i>		9è
SARUNAS JASIKEVICIUS (3)	<i>Bàsquet</i>		Medalla de bronze
GABRIEL GARCÍA "GABRI"	<i>Futbol</i>		Medalla d'argent
XAVI HERNÁNDEZ	<i>Futbol</i>		Medalla d'argent
CARLES PUYOL	<i>Futbol</i>		Medalla d'argent
GBENGA SAMUEL OKUNOWO	<i>Futbol</i>		Quarts de final
DAVID BARRUFET	<i>Handbol</i>		Medalla de bronze
RAFAEL GUIJOSA	<i>Handbol</i>		Medalla de bronze
DEMETRIO LOZANO	<i>Handbol</i>		Medalla de bronze
ENRIC MASIP	<i>Handbol</i>		Medalla de bronze
XAVIER O'CALLAGHAN	<i>Handbol</i>		Medalla de bronze
ANTONIO CARLOS ORTEGA	<i>Handbol</i>		Medalla de bronze
IÑAKI URDANGARÍN	<i>Handbol</i>		Medalla de bronze
ANDREI XEPKIN	<i>Handbol</i>		Medalla de bronze
TOMAS SVENSSON	<i>Handbol</i>		Medalla d'argent
CHRISTIAN SCHWARZER	<i>Handbol</i>		5è

Atenes 2004

IRATXE QUINTANAL	<i>Atletisme</i>	Pes	31a
MIQUEL QUESADA	<i>Atletisme</i>	800 m	3r (sèrie 5)
CARLES CASTILLEJO	<i>Atletisme</i>	5.000 m	16è (sèrie 2)
JUAN CARLOS HIGUERO	<i>Atletisme</i>	1.500 m	8è semifinal
LUIS FLORES	<i>Atletisme</i>	4 x 400 m	7è primera ronda
CORA OLIVERO	<i>Atletisme</i>	400 m tanques	5a primera ronda
RODRIGO DE LA FUENTE	<i>Bàsquet</i>		7è
ROBERTO DUEÑAS	<i>Bàsquet</i>		7è
JUAN CARLOS NAVARRO	<i>Bàsquet</i>		7è
DEJAN BODIROGA	<i>Bàsquet</i>		11è
SERGI ESCOBAR	<i>Ciclisme</i>		Medalla bronze persecució individual
			Medalla bronze persecució equips
			Medalla d'or
JAVIER SAVIOLA	<i>Futbol</i>		7è
DAVID BARRUFET	<i>Handbol</i>		7è
FERNANDO HERNÁNDEZ	<i>Handbol</i>		7è
XAVIER O'CALLAGHAN	<i>Handbol</i>		7è
ANTONIO CARLOS ORTEGA	<i>Handbol</i>		7è
IKER ROMERO	<i>Handbol</i>		7è
JEROME FERNÁNDEZ	<i>Handbol</i>		5è
LASZLO NAGY	<i>Handbol</i>		4t
LUKA ZVIZEJ (3)	<i>Handbol</i>		11è
CHRISTIAN SCHULTE	<i>Hoquei</i>		Medalla de bronze

REPTES BLAUGRANA A PEQUÍN

■ TEXT: David Saura | FOTOS: Dídac Atzet

Com hem vist, des dels primers esportistes blaugrana que van participar en els Jocs d'Anvers de 1920 el FC Barcelona ha mantingut una relació estreta amb el principal esdeveniment olímpic. Com a entitat amb una clara vocació poliesportiva, la presència del club, intermitent fins a finals dels setanta, ha tingut un paper cada cop més destacat. Aquest fil conductor entre el Barça i els Jocs també tindrà continuïtat a Pequín, on hi haurà prop d'una vintena d'esportistes blaugrana.

Com és habitual al llarg de la història, les seccions d'handbol, d'atletisme i de bàsquet seran les més representades durant aquestes dues setmanes, des del 8 fins al 24 d'agost, en què l'esport pren el protagonisme internacional. En el cas del Barça, els seus representants van des de jugadors d'handbol com David Barrufet, Juanín García i Iker Romero fins a atletes com la catalana Alessandra Aguilar i

l'equatorià Jackson Quiñónez, passant per jugadors de bàsquet com Juan Carlos Navarro i David Andersen, entre una llarga llista que s'apropa als vint participants. De tots ells, n'hem escollit cinc –tants com anelles té el símbol olímpic– perquè ens expliquin les seves experiències prèvies, però també els seus reptes i les seves il·lusions per a Pequín. És el cas del veterà David Barrufet, que afronta els seus quarts Jocs; de Juan Carlos Navarro, que aspira a una medalla olímpica que encara no té; de la marxista lituana Sonata Milusauskaite, practicant d'una disciplina poc habitual al seu país; de Jackson Quiñónez, que no renuncia a la medalla en una prova tan exigent com els 110 metres tanques, i de Toni Bové, ATS-fisioterapeuta de la secció de bàsquet que acumula una vasta experiència assistint l'equip olímpic. Obrim les portes a les seves reflexions abans d'inaugurar els Jocs.

La llista completa d'esportistes del FC Barcelona a Pequín 2008

Alessandra Aguilar (Espanya-Atletisme)
 David Andersen (Austràlia-Bàsquet)
 David Barrufet (Espanya-Handbol)
 Joachim Boldsen (Dinamarca-Handbol)
 Jerome Fernández (França-Handbol)
 Rubén Garabaya (Espanya-Handbol)
 Juanín García (Espanya-Handbol)
 Mikkel Hansen (Dinamarca-Handbol)
 Venio Losert (Croàcia-Handbol)
 Demetrio Lozano (Espanya-Handbol)
 Lionel Messi (Argentina-Futbol) *
 Sonata Milusauskaite (Lituània-Atletisme)
 Juan Carlos Navarro (Espanya-Bàsquet)
 Jesper Noodesbo (Dinamarca-Handbol)
 Manuel Olmedo (Espanya-Atletisme)
 Rubén Palomeque (Espanya-Atletisme)
 Irache Quintanal (Espanya-Atletisme)
 Jackson Quiñónez (Espanya-Atletisme)
 Albert Rocas (Espanya-Handbol)
 Iker Romero (Espanya-Handbol)
 Víctor Tomás (Espanya-Handbol)

*Pendent de confirmació

GAMBADES

AMB RITME LLATÍ

La maduresa esportiva li arriba en el millor moment per afrontar els seus segons Jocs Olímpics. Als 28 anys, Jackson Quiñónez, atleta d'origen equatorià, però amb passaport espanyol des de l'octubre del 2005, s'impregna de l'esperit olímpic per viure el que assegura que és “una experiència indescriptible i única”

TEXT: Carles Cascante | FOTOS: Bevenrain

ATLETISME

JACKSON
QUIÑÓNEZ

LLOC I DATA DE NAIXEMENT:
ESMERALDAS (EQUADOR),
12 DE JUNY DEL 1980

TEMPORADES AL CLUB: 4

DISCIPLINA OLÍMPICA: 110 METRES
TANQUES

L'ÚLTIM PODI OLÍMPIC (ATENES 2004):
LIU XIANG (XIN), TERENCE TRAMMELL
(EUA) I ANIER GARCÍA (CUB)

EXPERIÈNCIA ALS JOCS: UNA
(ATENES 2004)

EL REPTA DE PEQUÍN: SER A LA FINAL

“Ara toca cuidar molt l'alimentació i el descans.” Aquestes són les principals obsessions de l'atleta del FC Barcelona, conscient que el seu cos és la millor arma a l'hora d'afrontar una prova tan explosiva i exigent com són els 110 metres tanques. El *recordman* estatal, que segueix fent vida i entrenant-se a Lleida, és molt meticulós a l'hora de preparar els grans campionats: “Tracto d'esprémer el meu cos al màxim, però amb cura. M'entreno matí i tarda menys quan participo en algun míting atlètic.” Repassant a grans trets la vida d'aquest esportista hi trobem dades curioses. Al seu país juga-

Amb l'Equador va participar en els Mundials de París 03 –semifinalista– i en els Jocs d'Atenes 04 –quart finalista–

va al bàsquet i fins i tot va arribar a ser internacional en categoria cadet, però, a poc a poc, la seva velocitat el va anar conduint cap a la seva altra passió, l'atletisme. Una passió ben diferent, on canviava l'esport d'equip per un de superació individual com és l'atletisme. Defensant els colors del seu país d'origen va

poder participar en dos esdeveniments de gran ressò com van ser els Mundials de París 03 –on va ser semifinalista– i els Jocs d'Atenes 04 –quartfinalista–. Quiñónez sabia que si volia seguir progressant havia d'emigrar i va acceptar la bona oferta que li va fer el FC Barcelona. Però per tornar a viure una experiència com la d'uns Jocs Olímpics abans ha hagut de recórrer un llarg camí de quatre anys. Des d'Atenes a Pequín, la vida de Jackson Quiñónez ha canviat substancialment. L'atleta blaugrana ha trobat en la seva entrenadora, Ascensión Ibáñez, la seva millor aliada a l'hora d'afrontar els reptes. El primer d'ells, superar dos rècords d'Espanya –110 i 60 metres tanques– que des de l'any 1984 i 1987 ningú havia batut i que, curiosament, estaven en mans d'un altre gran atleta que havia vestit de blaugrana, Javier Moracho. Això va ser l'any 2006 i Jackson començava a forjar la seva llegenda. Quiñónez viu amb passió els 110 metres tanques: “És velocitat pura. Has de seguir un ritme pautat i molt mecanitzat, però una de les claus és la sortida.” Precisament aquest és un dels aspectes que vol millorar. Sap que les opcions de medalla a Pequín passen per treballar molt la sortida i altres aspectes com la mentalitat: “La força mental també és important. És vital per superar el teu cansa-

ment i els rivals en el darrer instant, però la sortida també és bàsica. Ara, però, n'estic més segur, ja que l'he millorat força. El que em tranquil·litza és que malgrat que tingui pitjor arrencada que altres sóc dels primers a arribar a la primera tanca.”

Aquesta serà la seva segona experiència en uns Jocs i la cinquena en uns grans campionats. Des de la seva actuació a Atenes han passat moltes coses, però la més important és que Jackson ha arribat a la seva maduresa com a atleta en el millor moment, a les portes d'uns Jocs: “Tinc 28 anys i sento més responsabilitat que pressió. Tinc una carrera important a nivell internacional i crec que ha arribat el moment de fer grans coses. Sempre he anat a poc a poc superant els objectius que m'han plantejat i ara la vida em dona una nova ocasió de triomfar.”

Unes arrels molt fermes

Jackson, però, no oblidia quins són els seus orígens i quin paper ocupa en tot aquest èxit la família: “Els són el meu motor. Estan al meu costat quan les coses van bé i quan no. Pateixen la nostra absència al llarg de l'any i per això els dediquem els nostres triomfs. Són molt importants per la tranquil·litat que ens donen.” La seva família, com la de molts immigrants que viuen al nostre país, roman a l'Equador. Des de la solitud de viure a Lleida –ciutat que l'ha acollit molt bé– Quiñónez sap que té el suport dels seus a l'hora de competir. Té un contacte constant amb la família i els dedica i agraeix tot el que han fet per ell. Jackson és el que és gràcies als seus.

El 2006 va superar dos rècords d'Espanya –110 i 60 metres tanques– que des de l'any 1984 i 1987 ningú havia batut

Pequín 2008 tornarà a ser el moment per viure experiències úniques, especialment a nivell humà: “Els Jocs són molt bonics. En un mes, tot un país sencer s'aboca en l'organització d'una efemèride espectacular. Són conscients que tot el món està pendent d'ells. És com si visquessis durant un mes dins d'un altre món. És indescriptible. Coneixes gent de països que no saps ni que existeixen al mapa i que et serveix per enriquir-te enormement. És l'essència del veritable esperit olímpic” ■

“Tinc 28 anys i sento més responsabilitat que pressió. Tinc una carrera important a nivell internacional i crec que ha arribat el moment de fer grans coses”

Quiñónez, participant en la cursa dels 110 m tanques del míting internacional Ciutat de Barcelona.

HANDBOL

DAVID
BARRUFET
BOFILL

LLOC I DATA DE NAIXEMENT:
BARCELONA, 4 DE JUNY DEL 1970

TEMPORADES AL CLUB: 24

DISCIPLINA OLÍMPICA: HANDBOL

L'ÚLTIM PODI OLÍMPIC (ATENES 2004):
OR, CROÀCIA; PLATA, ALEMANYA;
BRONZE, RÚSSIA

EXPERIÈNCIA ALS JOCS: TRES (BARCELONA 92, SYDNEY 2000 I ATENES 2004)

EL REpte DE PEQUÍN: ACONSEGUIR
MEDALLA OLÍMPICA

LA IL·LUSIÓ DEL DEGÀ

Un dels esportistes amb més recorregut olímpic és sens dubte el blaugrana David Barrufet. El capità del Barça d'handbol va debutar en uns Jocs amb 22 anys, a Barcelona 92, i els de Pequín seran la seva quarta participació. Barrufet tancarà la seva carrera amb la selecció en aquests Jocs, un cicle que li ha deixat records inesborrables

■ TEXT: Meritxell Infante | FOTOS: Bevenrain

Als seus 38 anys no ha perdut la il·lusió per jugar a l'handbol, i, encara menys, per assistir a una altra cita olímpica, la que fa quatre en el seu historial. “Per a un jugador professional, és el màxim a què pots aspirar. Cadascun és diferent i la il·lusió és renovada”, reconeix Barrufet. I és que el capità blaugrana és incombustible. És l'esportista del FC Barcelona i del món de l'handbol amb més títols de club. Amb la selecció espanyola ha aconseguit medalles de tots els metalls, inclosa una de bronze als Jocs de Sydney. Però més enllà dels èxits esportius, el

porter català es queda amb moltes vivències úniques. I això encara té més valor en un esportista acostumat a les competicions internacionals, ja que cada any es disputa un Mundial o un Europeu al mes de gener. Però la cita olímpica és una altra història. David Barrufet ha tingut la sort d'anar a Jocs que s'han celebrat en un escenari força especial. Evidentment els de Barcelona, els de casa, van tenir un component emotiu afegit. “Per a mi van ser molt importants. Eren els primers als quals anava i han estat els més macos”, recorda en Barru. En l'aspecte espor-

tiu, la selecció d'handbol no es va contagiar de l'esperit guanyador d'altres esportistes de casa i va quedar en una meritòria cinquena plaça, amb diploma olímpic, però evidentment va tenir gust de poc. Els Jocs de Sydney 2000 i Atenes 2004 li van permetre visitar ciutats noves i Pequín li dona l'oportunitat de conèixer una nova cultura. “Si no hi anéssim per jugar, de vacances no sé si hi aniria”, assegura Barrufet. “També he de dir que veus poca cosa. A Sydney, però, sí que vam sortir bastant a voltar per la ciutat”, recorda el blaugrana. Tot i que no poden fer gaire turisme, en David ha

Barru, celebrant una aturada. Al costat, els tres porters del Barça (Losert, Barrufet i Hvidt), que es retrobaran a Pequín.

aprofitat per conèixer gent de tot tipus, “més receptiva que si hi vas de vacances”.

La Vila Olímpica és un dels elements dels Jocs que més impressiona el porter del Barça, per què suposa compartir amb tot tipus d'esportistes, de tots els països i de diferents categories, uns dies de convivència únics. Però també suposa una font de distracció de la competició. “Has de ser molt conscient de per què ets allà”, adverteix Barrufet, que també explica com n'és de difícil seguir la dieta imposada quan tens al teu abast gastronomies d'arreu del món.

Una de les experiències més impressionants que ha viscut el capità de l'handbol blaugrana és la cerimònia d'inauguració. Dels tres Jocs en els quals ha participat, va poder anar a les dues primeres. A Atenes no hi van poder assistir perquè l'endemà ja competien i s'hi

Barrufet es queda amb la cerimònia d'inauguració: “Se't posa la pell de gallina. Aquella volta que dura quatre minuts és una sensació de plaer indescriptible”

havien de passar moltes hores drets. Amb tot, manté fresc el record de Sydney i Barcelona. “Se't posa la pell de gallina”, rememora. També recorda, entre somriures, les instruccions prèvies que reben els atletes perquè segueixin una filera i no en surtin, però a l'hora de la veritat, és tota una bogeria: “Ningú no en fa cas, però tampoc et diuen res perquè és impossible seguir la filera. Aquella volta que dura quatre minuts és una sensació de plaer indescriptible”. A Pequín

espera poder tornar a repetir l'experiència. Però el que de veritat vol repetir Barru és guanyar una medalla. Ho va aconseguir a Sydney 2000, en forma de bronze. Seria el comiat perfecte a la seva gran trajectòria esportiva a la selecció espanyola i també el premi a un sacrifici previ. “Si tens en compte que portes dos mesos fora de casa, concentrat i lluny de la família, aconseguir la medalla és un moment de joia, de moltes emocions. Et recordes de molta gent. Són moments per emmarcar en el teu cor i en el teu record”. El podi, doncs, és una fita transparent en l'horitzó d'aquest blaugrana de pedigrí.

Tots aquests records li sobrevenen quan ja té decidida la retirada de la selecció. “Estic molt il·lusionat i amb ganes de fer-ho molt bé per retirar-me de la selecció fent un bon paper”, assegura Barrufet. La retirada amb el Barça la té també ballant al cap. Però encara pot esperar ■

Haurien pogut ser cinc

Una de les espines que li pot quedar clavada a David Barrufet quan deixi la selecció després de Pequín és no haver anat a cinc Jocs Olímpics. Atlanta 96 no consta en el seu historial, per diferències amb l'aleshores seleccionador Juan de Dios Román. La llàstima, a més, és que en aquells Jocs el combinat espanyol va guanyar una altra medalla de bronze. Amb la participació a Pequín 2008, Barrufet iguala en nombre de participacions olímpiques dos altres exblaugranes, Mateo Garralda i Juan Francisco Muñoz Melo, fita que també assolirà a la cita xinesa un altre jugador del Barça d'handbol, Demetrio Lozano.

LA GENERACIÓ DAURADA

Amb nou títols i quatre medalles al seu palmarès, Juan Carlos Navarro no en té prou. Després d'un any als Estats Units, ha tornat per quedar-se i ampliar encara més la seva llista d'èxits. El primer repte és a Pequín. El jugador català en actiu amb més títols de bàsquet vol una medalla olímpica que arrodoneixi aquest currículum extens. Amb tot, sap que, amb només 28 anys, pot aconseguir-ho a la capital xinesa o esperar una mica més fins a Londres 2012

■ TEXT: David Saura | FOTOS: Bevenrain

BÀSQUET

JUAN CARLOS NAVARRO FEIJOO

LLOC I DATA DE NAIXEMENT: SANT FELIU DE LLOBREGAT, 13 DE JUNY DEL 1980

TEMPORADES AL CLUB: 16

DISCIPLINA OLÍMPICA: BÀSQUET

L'ÚLTIM PODI OLÍMPIC (ATENES 2004): OR, ARGENTINA; PLATA, ITÀLIA; BRONZE, ESTATS UNITS

EXPERIÈNCIA ALS JOCS: DOS (SYDNEY 2000 I ATENES 2004)

EL REPTÉ DE PEQUÍN: L'OR NO ÉS IMPOSSIBLE

Va formar part de la primera selecció espanyola de bàsquet que aconseguia una medalla d'or. Va ser a l'Europeu júnior de Varna (Bulgària), ara fa deu anys. I un any després, el 1999, va aconseguir el mateix metall, però en un mundial. Els aficionats que van acostar-se a Lisboa, on es disputava el mundial júnior, van veure néixer una lleva prodigiosa de jugadors de bàsquet en què també hi havia Pau Gasol, Raül López, Felipe Reyes i Berni Rodríguez, la genera-

Navarro és la referència de la lleva exitosa de 1980, la mateixa dels Jocs de Moscou i de l'ós Misha

ció dels Júnior d'or. Tots ells, amb Juan Carlos Navarro al capdavant, estaran també a Pequín amb el repte de penjar-se la seva primera medalla olímpica. Conjuntament amb el seu amic Pau Gasol, Juan Carlos Navarro és la referència d'aquesta generació del 1980, la dels Jocs de Moscou, de l'ós Misha, del boicot nord-

americà o de la final inèdita entre Iugoslàvia i Itàlia, que enfrontava els Cossic, Dalipagic, Delibasic i companyia amb els Meneghin, Marzorati i Brunamonti. Juan Carlos Navarro mai els ha vist jugar. De fet, els seus primers records d'uns Jocs Olímpics es remunten a Seül, quan regnava l'URSS de Sabonis, Kurtinaitis, Marciulonis i Volkov. "A Barcelona 92 ja era més gran i en tinc més records", rememora Navarro. "Es van fer aquí i tothom els vivia de forma especial. Van ser els primers en què jo era conscient." I és que, per molt jove que un sigui —aleshores el nostre protagonista tenia 12 anys—, es fa difícil d'oblidar l'exhibició del Dream Team a Badalona. Algú pot oblidar-se de veure jugar Michael Jordan, Magic Johnson o Larry Bird? Vuit anys més tard, a Sydney 2000, Juan

“A Barcelona 92 ja era més gran i tinc més records dels Jocs.” Algun aficionat del bàsquet pot oblidar-se de veure jugar Michael Jordan, Magic Johnson o Larry Bird?

Carlos Navarro va deixar de veure els Jocs a la televisió i va començar a ser-ne protagonista. I això que tot just acabava de fer 20 anys: “Els mesos previs als Jocs ja es rumorejava que hi podria anar. Quan m’ho van confirmar definitivament, recordo que em vaig emocionar molt.” D’aquella primera experiència es queda amb l’ambient que es respirava a la Vila Olímpica: “Veure els millors esportistes del món en un mateix esdeveniment és grandíol. A la Vila Olímpica en podies veure molts. No els coneixia tots, però sempre hi havia algú que et deia qui era l’un o l’altre.” La proximitat amb la resta d’esportistes i amb les diferents disciplines és un record inesborrable: “No hi ha res comparable.” Esportivament, l’equip que dirigia Lolo Sainz va acabar en novena posició, molt lluny de l’enèsima versió del Dream Team, que va saber conjuntar cracs del nivell de Kevin Garnett, Vince Carter, Gary Payton i Jason Kidd.

A l’últim precedent, el 2004, Juan Carlos Navarro ja hi va anar amb un rol de protagonista. Després d’una primera fase impecable, amb cinc victòries i cap derrota, el somni de la medalla es va esvaïr en un encreua-

ment clau a quarts contra els Estats Units. La setena posició final va deixar un mal gust de boca entre el combinat espanyol, que a la fase de grups ja havia superat la selecció de l’Argentina, que finalment va aconseguir l’or. Molts d’aquells jugadors (Ginóbili, Scola, Oberto o Nocioni) tornen a figurar en la llista de favorits per a Pequín 2008, on els Estats Units de Kobe Bryant o LeBron James també ocupen un lloc prioritari. Navarro, que ja s’ha pogut enfrontar a tots ells en la seva recent experiència americana, no té por de cap rival i confia en el bon nivell

“Espero tornar cap a Barcelona amb una altra medalla. Ja veurem de quin metall”, diu Navarro, que no renuncia a l’or

exhibit per l’equip que ara dirigeix Aito García Reneses: “Sempre he estat en equips on hem estat capaços de guanyar títols importants. Els últims anys han estat molt bons, però això no ens garanteix que ho tornem a fer. Està clar que anirem a Pequín a guanyar l’or, però els Estats Units i l’Argentina són, conjuntament amb nosaltres, els meus favorits.” “Espero tornar cap a Barcelona amb una altra medalla. Ja veurem de quin metall”, expressa Navarro amb el seu posat tranquil poc abans de sortir cap a Pequín, una ciutat que fins a la disputa dels Jocs no havia trepitjat mai. Després d’aquest mes d’agost l’escorta català espera que el seu cognom pugui anar lligat a un altre equip campió, com el d’altres que han sortit en aquest reportatge. I si no, esperarà fins a la cita de Londres. Tot i la seva precocitat, *la Bomba* mai té pressa ■

Toni Bové, amb les dues torxes que va portar durant el jocs de Barcelona i d'Atenes

LA CURA DELS HEROIS

Des de l'inici dels Jocs a l'antiga Grècia, els esportistes que hi participaven eren considerats com herois. Aquests herois rebien tot tipus d'atencions, abans, durant i després de la seva participació en els jocs que van inspirar l'olimpisme modern. Un cop més, Toni Bové, fisioterapeuta del Barça de bàsquet, estarà en aquest esdeveniment per tenir cura de l'equip olímpic espanyol

TEXT: Gustau Galvache | FOTOS: Bevenrain

La saviesa i el coneixement de com s'ha de tenir cura dels esportistes professionals és una constant a la vida de Toni Bové. A Pequín es trobarà amb la seva setena participació olímpica consecutiva, un bagatge gens menyspreable. Des de Los Angeles 84, passant pels inoblidables Jocs de Barcelona 92, fins a Pequín 08, Bové ha estat un referent dins l'àmbit de la fisioteràpia i l'atenció als esportistes olímpics. Malgrat tot, el fisioterapeuta del bàsquet blaugrana manté la il·lusió del primer dia davant els Jocs de Pequín: "Tots els Jocs són diferents.

Jo tinc la mateixa il·lusió que la primera vegada que hi vaig anar.

ANTONI BOVÉ PÉREZ

LLOC I DATA DE NAIXEMENT:
BARCELONA, 8 DE JUNY DEL 1952

TEMPORADES AL CLUB: 26

RESPONSABILITAT:
ATS-FISIOTERAPEUTA DEL COE

EXPERIÈNCIA ALS JOCS:
SIS (LOS ANGELES 1984, SEÜL 1988, BARCELONA 1992, ATLANTA 1996, SYDNEY 2000 I ATENES 2004)

EL REpte DE PEQUÍN:
CONTINUAR TREBALLANT EN BENEFICI DELS ESPORTISTES

Quan et trobes allà, a la desfilada inaugural, és increïble."

Toni Bové té una tasca molt determinada durant la celebració d'aquest tipus d'esdeveniments: "El Comitè Olímpic Espanyol (COE) té un espai sanitari dins l'hospital de la vila olímpica. Allà un equip mèdic i sanitari donem suport als atletes i esportistes de la delegació espanyola que competeixen en els Jocs."

De les set participacions de Bové en uns Jocs, cinc han estat com a membre de l'equip olímpic espanyol i dues com a membre del equip mèdic de l'organització dels Jocs, tal com va ser en els casos de Barcelona 92 i Atlanta 96.

La vinculació de Toni Bové amb l'esport ve de llarg: antic jugador de bàsquet fins que els seus estudis de fisioteràpia el van portar al FC Barcelona l'any 1982. I d'aquí als seus primers Jocs: "Ja treballava al Barça de bàsquet i també estava col·laborant amb la Federació Espanyola de bàsquet quan vaig rebre la trucada del COE. Va ser una gran sorpresa."

En aquella ocasió va treballar com a fisioterapeuta del COE: "Vaig poder gaudir per primera vegada del contacte amb esportistes d'elit de diversos esports que no eren el meu i que eren poc coneguts per mi. Va ser tan gran el grau d'implicació entre tots que al final del Jocs vaig acabar mantejat pels mateixos esportistes, campions olímpics inclosos, amb qui havia treballat a Los Angeles".

El record més especial

El to de la seva veu canvia i pren un punt d'emoció en recordar els Jocs de Barcelona, els de la seva ciutat: "Va ser un èxit de tota la ciutat, tothom s'hi va abocar perquè tot sortís bé. Durant aquells dies, la vida de la ciutat estava enfocada totalment als Jocs i van fer dels Jocs de Barcelona els millors que he viscut." En aquest èxit hi van contribuir molts petits detalls, però Bové en destaca un que no té res a veure amb l'organització: "Mai la Vila Olímpica havia estat al costat de la platja. Els atletes estaven encantats."

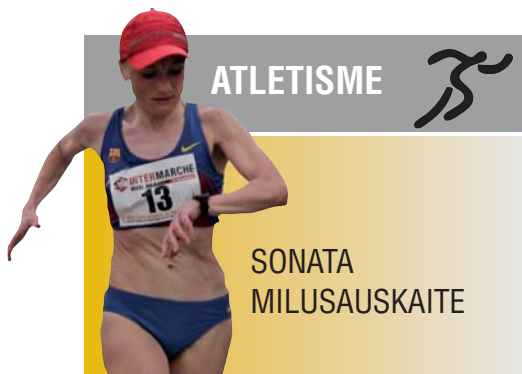
Una de les tasques que no forma part directament de la feina de Toni Bové però que ocupa bona part del seu temps és la d'escoltar els atletes que passen per les seves mans. Són confidències a flor de pell poc abans de competir: "Moltes vegades actuo com a confident de molts dels atletes. La majoria porten entre quatre i vuit anys treballant i en uns pocs segons s'ho juguen tot. Cal tractar-los i, sobretot, escoltar-los, ja que és una altra manera d'ajudar-los a aconseguir els seus objectius", explica el fisioterapeuta català, que a més de participar en set Jocs ha portat la torxa en dues ocasions: a Barcelona 92, en un trajecte a l'alçada de Berga, i a Atenes 04, on va recórrer l'espai que va des de la Pista de Gel del Barça fins a la Diagonal ■

"Tots els Jocs són diferents. Jo tinc la mateixa il·lusió que la primera vegada que hi vaig anar. Quan et trobes allà, a la desfilada inaugural, és increïble"

VINT ANYS DE MARXA

Sonata Milusauskaite és l'atleta més veterana del Futbol Club Barcelona que participarà en els Jocs Olímpics de Pequín. Amb 34 anys, aquesta atleta lituana afronta la que serà la seva quarta participació en uns Jocs Olímpics i ho fa en un moment de forma excel·lent. El mes de maig passat va batre el rècord de Lituània dels 20 quilòmetres marxa a la Copa del Món d'aquesta disciplina disputada a Cheboksary, a Rússia

■ TEXT: Xavier Rocamora | FOTOS: Bevenrain

ATLETISME

SONATA
MILUSAUSKAITE

LLOC I DATA DE NAIXEMENT:

PRIENAI (LITUÀNIA),
31 D'AGOST DEL 1973

TEMPORADES AL CLUB: 2

DISCIPLINA OLÍMPICA:

20 KILÒMETRES MARXA

L'ÚLTIM PODI OLÍMPIC (ATENES 2004):

OR, ATHANASIA TSOUMELEKA (GRE);
PLATA, OLIMPIADA IVANOVA (RUS);
BRONZE, JANE SAVILLE (AUS)

EXPERIÈNCIA ALS JOCS:

TRES (ATLANTA 1996,
SYDNEY 2000 I ATENES 2004)

EL REPTA DE PEQUÍN:

ACONSEGUIR DIPLOMA OLÍMPIC

Són les nou del matí i la Sonata engega el seu cronòmetre. És un gest que repeteix dues vegades al dia, en les sessions d'entrenament que la marxadora del FC Barcelona realitza matí i tarda.

La marxa és un esport dur i darrere dels 20 quilòmetres que té la prova de recorregut s'amaguen moltes hores d'entrenament. Però aquest és un sacrifici que la lituana està disposada a acceptar. L'atleta blaugrana, de fet, es dedica a la marxa des de fa pràcticament vint anys.

“Barcelona és la ciutat dels meus somnis i lluir els colors del FC Barcelona era la meva gran il·lusió.”

Va néixer a Prienai i es va criar a Birstonas, una petita ciutat de la regió lituana de Kaunas. Allà la Sonata va començar a estimar aquest esport amb 16 anys, quan el seu entrenador li va aconsellar que es passés a la disciplina de la marxa. A partir d'aquell moment van ser les mateixes característiques de l'atleta les que van permetre que, actualment, es trobi entre les vint millors marxadores del món. Amb l'objectiu d'arribar a cotes més altes, l'any 2003 deixa Lituània. Era el moment de

fer un pas més enllà i Barcelona era la millor opció per molts motius, però el clima i l'entrenador van ser els factors determinants perquè al gener del 2003 aterrés a la capital catalana. Però Barcelona era una ciutat massa gran per poder entrenar-se i un canvi massa radical per a algú que prové d'una ciutat on viuen poc més de 5.000 habitants. Canet de Mar, situada a uns 40 quilòmetres de Barcelona i a tocar del mar, era l'elecció perfecta. Allà també hi residia Jordi Llopart, actual secretari tècnic de la secció d'atletisme del Futbol Club Barcelona, que es va convertir en el seu entrenador. “Quan vaig arribar a Barcelona tenia una mica de por. Jo vinc d'una ciutat molt petita i no estava acostumada a les grans ciutats. El començament va ser una mica dur, però de mica en mica vaig anar coneixent gent que em va ajudar a integrar-me”, reconeix la Sonata.

Sota la tutela de Jordi Llopart, Sonata Milusauskaite va progressar ràpidament. Uns mesos després de la seva arribada a Barcelona quedava setzena en el Mundial de París, fet que representa la seva millor classificació en una gran competició.

El canvi li havia provat, i no només en l'aspecte esportiu. L'adaptació a la seva nova vida també seguia el seu curs.

El 2005 va interrompre la seva estada a Barcelona i durant dos anys va fixar la seva residència a Portugal per córrer al Club Pechao, a la regió de l'Algarve. Però l'atleta

L'atleta lituana del Barça,
gaudint de les vistes de
Barcelona des de Collserola

lituana continuava tenint un molt bon record de Barcelona. Quan a finals de l'any 2006 Jordi Llopart li truca per proposar-li que s'incorpori a la secció d'atletisme del Barça, no dubta a fer les maletes. "Barcelona és la ciutat dels meus somnis i lluir els colors del FC Barcelona és la meva gran il·lusió", assegura l'atleta blaugrana, que afegeix "Quan em va trucar el Jordi Llopart vaig tenir clar que volia tornar."

Amb la samarreta blaugrana ha ajudat l'equip a sumar títols importants en l'àmbit de clubs com ara la Lliga catalana i el Campionat de Catalunya aconseguits aquest any.

Ara ja té la mirada posada en els Jocs Olímpics. És el gran objectiu de la temporada i ja fa setmanes que s'entrena pensant en la cita olímpica. Ella mateixa assegura que arriba en el millor moment de la seva carrera i ho ratifica el rècord de Lituània que va aconseguir en l'última Copa del Món disputada a

Al mes de maig va aconseguir la seva millor marca a la Copa del Món que es va disputar a Cheboksary, amb què va establir un nou rècord de Lituània

Cheboksary, on va acabar en la dotzena posició. "Els Jocs són una competició que s'ha de planificar a consciència i per anar-hi has d'estar molt preparada". Ho diu amb coneixement de causa perquè els de Pequín suposen la seva quarta experiència olímpica. Els Jocs Olímpics sempre són una competició especial i la Sonata, quan se li pregunta per què, posa una cara semblant a la del qui recorda les últimes vacances. Segurament repassant mentalment les seves experiències a Atlanta (1996), Sydney (2000) i Atenes (2004), diu: "S'hi ha de ser per entendre realment el perquè de la seva excepcionalitat.

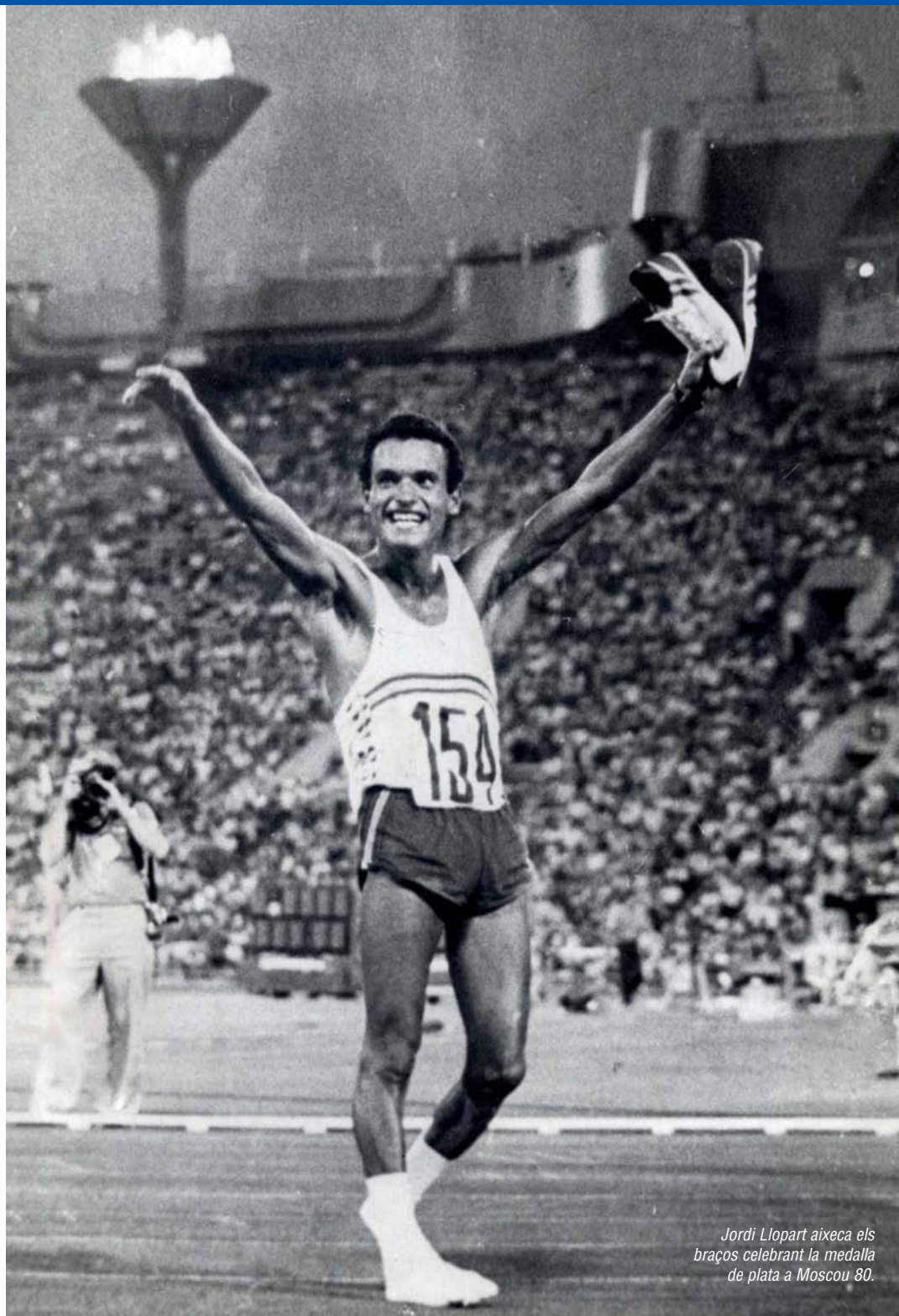
Els mundials o els europeus poden ser més exigents a nivell de competició, però tot el que envolta uns Jocs Olímpics, l'expectació, el nombre de participants, la convivència amb esportistes d'altres disciplines... tot fa que aquesta sigui una cita inoblidable".

Ara aquesta atleta amb nom de peça musical espera poder fer un bon paper als Jocs i -per què no?- escoltar les notes de l'himne lituà enfilada a un dels tres calaixos del podi. Però parlem de marxa i en aquest esport és molt important no deixar de tocar de peus a terra. Un diploma seria un excel·lent resultat ■

AMB LA MEDALLA O SENSE

Us heu preguntat mai què en seria de l'esport sense èpica? Si fos possible i arribés el cas, parlaríem d'una altra cosa, però no pas d'esport. Potser d'exercici físic, de plasticitat i fins i tot de cossos capaços de rendir i de guanyar, d'arribar abans que l'altre. I mereixerien l'aplaudiment. Però no seria esport, perquè l'esport és ànima, que és una manera d'apuntar a la humanitat que s'amaga al darrere de cada repte, amb medalla o sense

■ TEXT: Jordi Clos / Eduard Pujol / Aleix Santacana
FOTOS: J.M. Tejedera / EFE / El País / Sport

Jordi Llopart aixeca els braços celebrant la medalla de plata a Moscou 80.

I els Jocs? Es podria pensar en l'esport modern però sense el ritual de la trobada de tots els millors que cada quatre anys es fa en una ciutat del planeta i que es coneix com a Jocs Olímpics? Tampoc, és rigorosament inimaginable. Estaríem davant d'una altra cosa. L'esport quedaria desvestit, esprimatxat per la falta de competència i d'espectacle. I encara un tercer interrogant: l'esport, amb tota la seva càrrega èpica i emocional, fàrcida

d'expressions imprevisibles de la conducta humana, es podria entendre sense els Jocs i la lluita per la marca i la medalla que es viu en aquesta festa d'atletes, campions, podis i esforços recompensats? Aquest és un altre no, perquè l'esport senzillament està fet d'expressions humanes. Del voler guanyar i també de valors intransferibles com l'esforç, el sacrifici, la lleialtat a la idea de grup o a una fita personal o col·lectiva. A la REVISTA BARÇA hem

recollit sis històries que ens parlen de la humanitat que hi ha al darrere de cada història olímpica, amb medalla o sense.

La responsabilitat o ser el primer

Els Jocs de Moscou de 1980 brindaven una oportunitat històrica a Jordi Llopart, que va aconseguir una plata de llegenda. Quan hi havia més televisions en blanc i negre que en color, quan Tejero encara no havia entrat al

Congrés dels Diputats i quan l'esport espanyol preferia la lluita i el braó que no pas la intel·ligència i l'èxit, Llopart va notar com a les seves espatlles hi queia la responsabilitat de ser el primer. El marxador havia guanyat l'or a l'Europeu, celebrat a Praga dos anys abans, i estava en disposició de ser el primer atleta espanyol a assolir una medalla olímpica. "No era només participar en uns Jocs, hi vaig anar amb l'objectiu de quedar entre els tres primers", reconeix el del Prat de Llobregat, actual secretari tècnic de l'atletisme del FC Barcelona. Llopart tenia assumit que era un dels principals favorit de la cursa dels 50 quilòmetres marxa: "La meva previsió era aconseguir la plata. Esperava que el mexicà Raúl González guanyés, però a l'hora de la veritat va fallar i va ser Hartwig Gauder, de la RDA, el qual es va emportar la medalla d'or per davant meu". El segon lloc de Moscou el feia entrar per la porta gran en la història de l'atletisme espanyol i esdevindria el precursor d'una brillant tradició de marxadors catalans olímpics i amb medalla, com ara Dani Plaza o Valentí Massana. Llopart sap millor que ningú

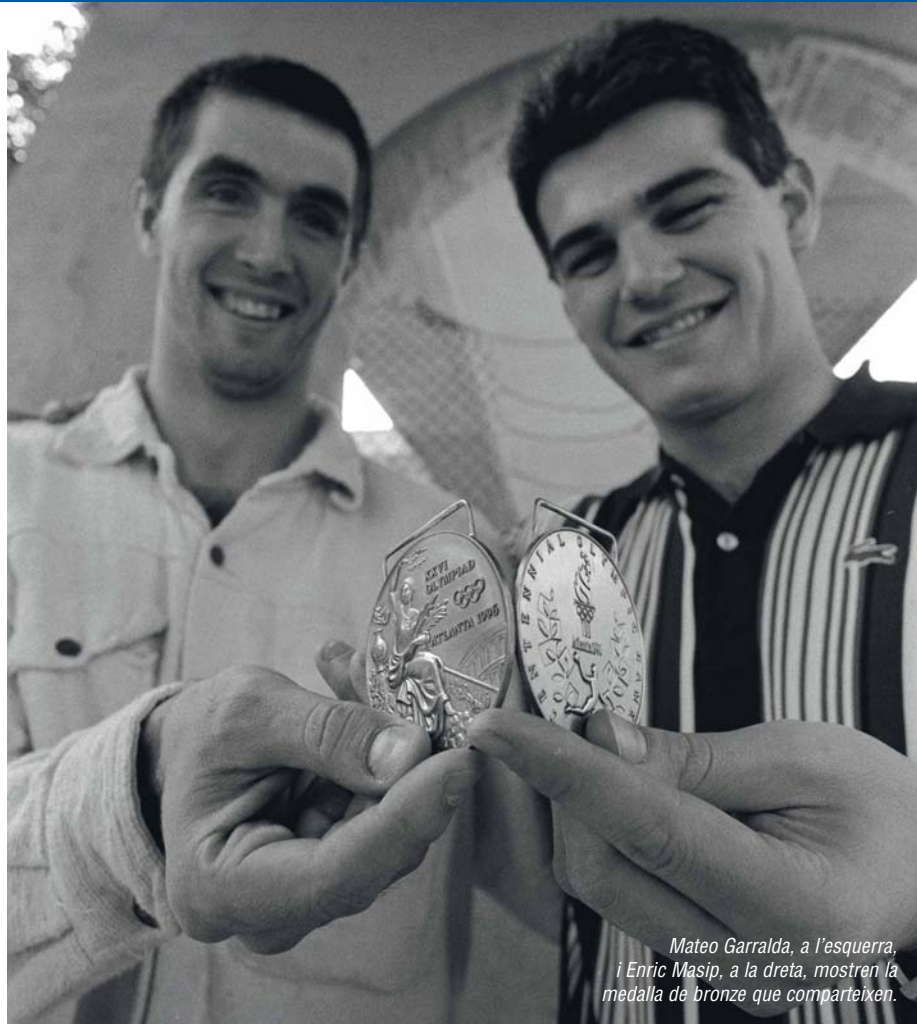
Sobre les espatlles de Llopart queia la responsabilitat de ser el primer. "Allò era nou. No es tractava únicament de participar"

què signifiquen un Jocs per a un atleta: "Són el màxim, el sùmmum. Un corredor la busca i se la juga cada quatre anys. Si triomfa, queda en la història. Un mundial és diferent perquè es disputa cada dos anys."

Jordi Llopart, que rivalitzava amb Josep Marín a la dècada dels 80 per l'hegemonia de la marxa, també va participar a Los Angeles i a Seül. Tot i que no va repetir l'èxit obtingut a l'antiga URSS —va ser setè i dotzè, respectivament—, les dues bones actuacions van engrandir, una mica més, la seva llegenda. La de ser el primer.

L'amistat o mitja medalla per a cadascú

Aquesta història la van protagonitzar dos exjugadors del Barça d'handbol, Mateo Garralda i Enric Masip. Va ser abans dels Jocs d'Atlanta i és el paradigma d'un dels valors essencials de l'olimpisme: l'amistat. El maig del '96 Masip es va trencar un os del peu mentre disputava l'Europeu amb la selecció espanyola. Malgrat els seus esforços per recuperar-se, la lesió no li va permetre participar en la

Mateo Garralda, a l'esquerra, i Enric Masip, a la dreta, mostren la medalla de bronze que comparteixen.

cita dels Estats Units, al juliol. Pocs dies abans que l'equip iniciés la concentració Masip va comunicar al seleccionador Juan de Dios Román i a la resta de companys la seva absència definitiva. La baixa d'un dels líders els va colpir, no se l'esperaven. Un dels més afectats va ser Mateo Garralda, company de Masip al Barça de Valero, el qual li va prometre que si guanyava una medalla la dividiria en dos i li'n regalava una part. Tots dos havien disputat els Jocs de Barcelona i arribaven a Atlanta en el punt àlgid de les seves carreres.

Enric Masip reconeix: "Ho vaig passar malament. Va ser tanta la decepció que me'n vaig anar a Nova York i pràcticament no vaig seguir els Jocs. Va ser molt dur." Així doncs, es va perdre la meritòria trajectòria del conjunt dirigit per Román, que es classificaria en tercera posició, un èxit sense precedents en l'handbol espanyol. Ja a la cerimònia d'entrega de medalles, les càmeres captaven un primer pla de Garralda que assenyalava la medalla que s'aca-

bava d'enfundar. Era un gest revelador.

Després de les vacances Masip i Garralda es retrobarien al començament de la pretemporada. Segons explica l'ara secretari tècnic del Barça d'handbol, "Garralda portava una bossa de plàstic. A dins hi havia un marc amb la medalla de bronze. L'havia tallat en dues rodanxes. Ell es va quedar la part superior i a mi em va regalar la part inferior." El navarrès havia complert la seva paraula. "Ell no hi va donar gaire importància perquè m'ho havia promès, però em vaig quedar al·lucinat perquè sabia el que significava una medalla olímpica", confessa emocionat Enric Masip.

Però el món gira i, com a mínim, la vida sempre dóna una volta. El '5' blaugrana es redimiria als Jocs de Sydney, quan la selecció espanyola va tornar a fer el tercer lloc. Va ser el colofó d'una carrera farcida d'èxits. Una medalla de bronze que s'afegia a la mitja que havia obtingut a Atlanta gràcies a la humanitat, i a la paraula, de Mateo Garralda.

"Garralda portava una bossa de plàstic. A dins hi havia un marc amb la medalla de bronze". El navarrès havia complert la seva paraula. "Vaig quedar al·lucinat", recorda Masip

La sorpresa o el somni de color de plata

“Els Jocs Olímpics són, sens dubte, la competició en què a l'esportista més li agrada participar. Tenen un caliu especial. Viure a la Vila Olímpica, per exemple, és molt gratificant. Els jugadors estan acostumats als hotels però allà tot canvia.” És l'opinió de Nacho Solozábal, base del primer equip del Barça de bàsquet durant disset temporades (1975-92). A més, va participar en els Jocs de Moscou, Los Angeles i Seül.

De tots ells, l'inoblidable '7 del Palau es queda amb els que es van celebrar als Estats Units el 1984. “Els Jocs de Los Angeles són el record més preuat. Era una ciutat mítica que sempre vèiem a la televisió, amb els referents de Hollywood i els grans Lakers dels anys 80. Vam jugar al Forum d'Inglewood, la pista dels Lakers en aquells anys, i ens vam canviar al mateix vestidor que Magic Johnson i Kareem Abdul-Jabbar! Aquell va ser un moment únic”. A banda de la màgia que envoltava l'esdeveniment, l'Olimpíada de Los Angeles són els Jocs de la medalla de plata aconseguida pel bàsquet espanyol, que comptava amb jugadors de la talla d'Epi, Fernando Martín i el mateix Solozábal. Els Estats Units, amb un emergent Michael Jordan, va ser l'únic equip capaç de superar el conjunt entrenat per Antonio Díaz Miguel. Segons Solozábal, “guanyar una medalla en uns Jocs és una fita que no està a l'abast de tothom. Però fer-ho als Estats Units va ser com una explosió! La plata aconseguida a Los Angeles és un record per a tota la vida. Del somni vam passar a l'èxit!”

La derrota o perdre a casa fa més mal

Barcelona ha estat, fins avui, l'única esclatxa que ha trobat l'hoquei sobre patins per encabir-se en uns Jocs Olímpics. En actuar com a amfitriona, i per la gran qualitat dels seus jugadors, la selecció espanyola, teixida amb la més elemental de les tradicions catalanes, era considerada la gran candidata a l'or. Carles Folguera, aleshores a l'Igualada i més tard al Barça, n'era el porter. “Encara que fos una competició d'exhibició, tots els equips hi vam anar a guanyar, amb els millors homes. Sabíem el prestigi que ens hi jugàvem. Érem conscients que estàvem davant d'una oportunitat única. Va ser un honor i un privilegi.”

El que va ser millor porter del món va viure amb “il·lusió” la cerimònia inaugural a l'Estadi Olímpic de Montjuïc. Curiosament, tot i que disputava l'esdeveniment “a casa” (o potser per aquest motiu), alguns esportistes no van poder assaborir la cita en plenitud. En el cas dels jugadors d'hoquei sobre patins, Folguera explica:

A Los Angeles 84, Nacho Solozábal, amb barba, celebra la medalla de plata al costat d'Epi, De la Cruz o Jiménez.

“No vam gaudir gaire de la Vila Olímpica. De fet, només la vam visitar un dia. Estàvem allotjats en un hotel de Vilafranca del Penedès, primer, i en un altre prop de Reus, després, i no vam poder veure la resta d'esports”.

Durant les dues setmanes de competició els jugadors d'hoquei van haver de conviure amb la pressió de ser un dels més fermes aspirants a medalla de la delegació espanyola. Els primers passos els van sortir molt bé, ja que es van plantar a la final mostrant-se pràcticament intractables. Allà, però, els esperava la poderosa Argentina.

En un partit increïble decidit a la pròrroga els argentins es van imposar per 6-8 i es van emportar l'or. Ha passat molt de temps des de

llavors, però Carles Folguera considera la derrota com “la decepció més gran que vaig tenir com a esportista”. És per això que els Jocs de Barcelona li van deixar un regust “agredolç”: “Bo per l'experiència, dolent per no haver pogut guanyar, i més encara jugant al Palau, que després es va convertir en la meua primera casa”. Folguera afegeix: “Mai es pot oblidar que l'esport, com la vida, és victòria o és derrota.”

L'experiència o cinc jocs

Carles Sala no forma part del ‘saló de la fama’ de l'atletisme mundial, però té l'honor de ser l'únic atleta de l'Estat que ha participat en cinc Jocs Olímpics. Ho va fer ininterrompudament des

Pròrroga i 6 a 8 per a l'Argentina. Carles Folguera considera aquella derrota com “la decepció més gran que vaig tenir com a esportista. I encara més jugant al Palau”

de Moscou 80 fins al 1996 en la disciplina de 110 metres tanques. El millor resultat el va aconseguir el 1984 a Los Angeles. "Tenia l'experiència d'haver participat en uns Jocs i vaig anar-hi amb una altra mentalitat. Estava més preparat físicament i mentalment. Vaig quedar setè, que era el màxim a què aspirava", recorda. Sala va tenir una trajectòria molt dilatada que li va permetre disputar també les Olimpíades de Seül, Barcelona i Atlanta. Durant els 80, els seus duels amb Javier Moracho van crear escola i els rècords de cadascun d'ells van ser molt difícils de superar.

Per ell "el més complicat és mantenir-te a dalt. Només els millors atletes poden participar en les principals competicions". I certifica: "En un Jocs Olímpics et jugues quatre anys en un instant." El velocista es va retirar amb 40 anys, desmotivats per no haver aconseguit la marca mínima per participar a Atenes (2004).

Els nervis també juguen o l'any d'Escobar

Sergi Escobar difícilment oblidarà l'any 2004. L'aleshores ciclista del FC Barcelona es va presentar als Jocs d'Atenes després d'haver-se pro-

clamat campió del món de la seva especialitat, la persecució. Estava, doncs, davant d'una ocasió única per aconseguir una medalla olímpica. Pel lleidatà, "participar en unes Olimpíades és molt especial. Els d'Atenes eren els meus primers Jocs i em feien molta il·lusió. Això sí, venia de ser campió del món i no volia desaprovechar l'oportunitat d'aconseguir una medalla." L'èxit d'Escobar va ser doble, ja que va aconseguir el bronze en persecució individual i per equips. És clar que, al contrari que en altres esportistes, a Sergi Escobar no li va pesar la pressió: "A diferència d'altres competicions, quan arribes a la Vila Olímpica et relaxes bastant per tot l'ambient que hi ha. Els nervis desapareixen. Els dies previs al debut et trobes amb altres esportistes, alguns dels quals només havies vist a la televisió, i l'espera se't fa més agradable. En certa manera semblen uns campaments d'estiu, amb taules comunitàries i espais compartits. Quan arriba el moment de la competició tot canvia i els nervis tornen". Nerviosisme al marge, la història va tenir un final feliç: "Van ser dues medalles i vaig completar un gran any" ■

Sergi Escobar amb les medalles aconseguïdes a Atenes, quan era corredor del FC Barcelona.

futbol
al costat de la vida

Coca-Cola
refresc oficial del Barça

Coca-Cola, el disc i l'ampolla característics són Marques Registrades de The Coca-Cola Company.

L'ESTIU DELS JOCS

Semblava que no arribaria mai, però va arribar. El 25 de juliol del 1992 Barcelona aixecava el teló dels seus Jocs. En una versió moderna, civilitzada i generacional del tot o res, la ciutat i el país es jugaven part del seu crèdit. Els Jocs havien de sortir bé: no hi havia cap altra possibilitat. Per aconseguir-ho, l'organització va trobar el suport de les administracions, la complicitat de la gent i la implicació d'entitats com el Barça. El club, fidel a la seva vocació cívica, va engrandir la seva ànima olímpica

■ TEXT: Eduard Pujol | FOTOS: COOB 92 - Arxiu Fundació Barcelona Olímpica

A l'esquerra, el Camp Nou el dia de la final olímpica. A sota, la Masia habilitada com a centre d'operacions. A la dreta, la façana de l'estadi engalanada amb la iconografia dels Jocs.

Res va tornar a ser igual. No és un atac de nostàlgia, ni tan sols la confirmació que érem setze anys més joves o que el Barça feia un parell de mesos que havia assolit el seu gran somni —ser el campió d'Europa.

No. Res va tornar a ser igual després de l'estiu del 92. El país, amb Barcelona al capdavant, va fer el salt de qualitat que sempre havíem somiat. Semblava impossible però no ho era. Es tractava d'aprofitar els Jocs per explicar al món qui érem i com érem. També calia driblar un estat d'ànim que de sempre ens havia fet creure que estàvem condemnats a moure'ns entre els últims de la classe, cosa que es va aconseguir.

L'organització, impecable, va trobar el reconeixement global i unànime. Pel que fa a l'aspecte material, avui les grans obres d'infraestructura que es van executar continuen sent bàsiques per al nostre dia a dia. I l'ànima? Aquell estiu vam tocar el

cel. L'orgull d'aquella feina ben feta va fer que la ciutat descobrís que podia sentir-se satisfeta de com era.

Es tractava, és clar, d'un sentiment que, si no era nou, no li faltava gaire per ser-ho. A la segona meitat del segle XX, mai el

El club es va posar al servei dels Jocs. Aquesta vegada el Barça es convertia en una peça més d'un gran trencaclosques

món ens havia mirat amb aquella atenció. La construcció del Camp Nou va ser un gran motiu de reivindicació simbòlica d'una manera de fer eficaç, creativa, intel·ligent, moderna... però un símbol aixecat en l'illa del franquisme.

Amb l'arribada de la democràcia, l'estadi del FC Barcelona va tornar a assumir el repte de projectar-nos al món sota el paraigua de la qualitat. Per volum i majestuositat, per història i per eficàcia en l'organització, el pas del Mundial va tornar a ser positiu per a tothom: per a Barcelona, per al país i per al club.

Precisament va ser a partir d'aquell moment que la idea de ser ciutat olímpica va començar a caminar fins a arribar a la nominació de Lausana la tardor del 1986 (amb el famós "A la ville de Barcelone"). I des d'aquell 16 d'octubre fins al 25 de juliol del 92, tantes presses i corredisses com il·lusió i feina.

El FC Barcelona es va posar al servei dels Jocs. Aquesta vegada el Barça es convertia en una peça més d'un gran trencaclosques. Els focus no havien de mirar exclusivament les nostres instal·lacions, però les instal·lacions

Imatges panoràmiques del Camp Nou, durant la final de futbol entre Espanya i Polònia, i del Palau Blaugrana (a sota), en la competició de judo.

del Barça no podien quedar al marge de l'estiu en què tothom va fixar els ulls en aquest racó de planeta. El Camp Nou, on es va acollir el futbol olímpic, no s'improvisa, de la mateixa manera que el Palau Blaugrana es va convertir en una instal·lació modèlica per acollir les proves de judo, d'hoquei patins i taekwondo.

Però aquells Jocs també els van fer les persones. Guardiola, Abelardo i Luis Enrique van guanyar la medalla d'or de futbol al Camp Nou, on més tard van coincidir defensant la samarreta del FC Barcelona. La icona del bàsquet blaugrana, Epi, l'aler del '15', va ser l'últim rellevista de la torxa, un honor que sempre es reserva a un esportista complet. I fora

Era un tren que passava. Sabíem l'hora i la via. La història sempre dirà que el FC Barcelona i la seva gent hi van ser. D'aleshores ençà res havia de tornar a ser igual

de la competició, un altre soci del Barça, l'ex-candidat a la presidència Lluís Bassat, va tenir la responsabilitat de liderar l'equip que va pensar i executar la cerimònia d'obertura. No era un repte fàcil. S'havia d'apujar la persiana i la primera impressió és la que val. La ciutat s'havia de mostrar esplèndida i deliciosa. Barcelona va agradar i ho va fer amb una imatge moder-

na, que enterrava tota la rèmora de vells tòpics que durant anys havien dominat l'imaginari. Era un tren que passava. Sabíem l'hora i la via. Mai hauríem dit que aquell viatge ens portaria fins aquí. La història sempre dirà que el Barça i la seva gent hi van ser. I és que no podia ser de cap altra manera, perquè, d'aleshores ençà, res havia de tornar a ser igual ■

4 esports i 32 campions

Les instal·lacions esportives del FC Barcelona van acollir un total de quatre disciplines esportives, repartides entre el Camp Nou i el Palau Blaugrana. En el record queda, per damunt de tot, la memorable final olímpica de futbol, el 8 d'agost de 1992, en un inèdit enfrontament entre la selecció espanyola i la polonesa. L'actual entrenador del Barça, Pep Guardiola (a la foto), va ser un dels protagonistes d'aquell partit que va omplir el Camp Nou i que va significar la primera medalla d'or olímpica per al futbol espanyol. Ben a prop, al Palau Blaugrana, l'activitat va ser molt més intensa, ja que s'hi van disputar un total de tres esports diferents: judo, taekwondo i hoquei patins. En el judo es van repartir un total de 42 medalles (distribuïdes en catorze categories diferents), dues de les quals van ser per a les espanyoles Almudena Muñoz (categoria de 48-52 quilos) i Míriam Blasco (52-56 quilos). En el cas del taekwondo, encara hi havia més categories: setze en total, entre homes i dones. D'aquestes categories, un total de quatre van tenir un campió espanyol: José Santolaria (en categoria de 70 quilos), Elisabeth Delgado (47 kg), Elena Benítez (65 kg) i Coral Bistuer (més de 70 kg). Als Jocs de Barcelona el taekwondo va ser una disciplina d'exhibició, el mateix que va passar amb l'hoquei sobre patins. La selecció de l'Argentina, amb un jove Gaby Cairo (a la foto), va imposar-se a la selecció espanyola (6-8) en una final molt intensa disputada al Palau, que només va acollir dos partits d'aquest esport.

Les fotos que s'han utilitzat en aquest reportatge pertanyen a l'arxiu de la Fundació Barcelona Olímpica. En aquest arxiu disposen de les imatges realitzades per l'equip de fotògrafs del COOB 92, integrat per Agustí Argelich, Albert Sagrera, Jordi López, Josep Coronilla i Rafa Carbó, i pels de l'agència FRIS Helena Mallafrè i Francesc Morera.

O
IER A TOTS ELS
SOCIS DEL BARÇA
AMB AFECTE

Joan Sureda

"EL VESTUARI HA DE SER UN EQUIP"

El FC Barcelona estrena cap de relacions externes, la figura que vetlla per la relació i la representació de la institució davant d'organismes i institucions culturals, cíviques i socials. Aquest paper l'assumeix Manel Estiarte, un dels grans del nostre esport. Barcelonista de cor, posa el seu cap al servei del club

■ TEXT: Xavier Gala i Eduard Pujol | FOTOS: Bevenrain / Sport

30 anys d'esport d'elit i ara, el Barça?

Durant tres dècades he viscut intensament el waterpolo i he après moltes coses. N'hi ha que les he fet meves, n'hi ha que les percebo com a segures i n'hi ha d'altres que encara em fan dubtar. Però l'esport és esport i està fet de certeses que són clares i evidents. Arribo al Barça per aportar la meua experiència. No es tracta que les coses es facin com dic. Es tracta de posar al servei de la institució tot el que l'esport m'ha ensenyat.

L'esport és competició i entorn?

Sí, i mil matisos més. L'esport d'equip és igual a tot arreu i en qualsevol modalitat. Quan es parla d'equip es parla d'un vestuari, amb problemes, amb moments positius i negatius. El vestuari també està fet de la comunicació entre tots els que en formen part, de la comunicació amb els entrenadors, amb els directius o de problemes amb els

àrbitres... L'equip s'ha de fer valer a dins de l'aigua o al camp de futbol. Per guanyar, el vestuari ha de ser un equip. Aquesta és una idea perdurable i intercanviable entre esports.

"No es tracta que les coses es facin com dic, sinó de posar al servei de la institució tot el que l'esport m'ha ensenyat"

L'èxit es cou al vestidor. Amb quina fórmula?

Com més coses facis ben fetes, més possibilitats tens d'instal·lar-te al nivell on es troba la victòria. En l'esport hi ha una clau que és l'esforç. Sempre m'agradava recordar als companys

que no s'havia de guanyar esperant un cop de sort. S'ha de guanyar perquè s'ha fet tot el possible per aconseguir-ho.

I quan es perd?

La derrota s'ha acceptar sempre, però això sí, sabent que s'ha fet tot el que calia per guanyar. Que hem perdut? Doncs podem estar tristos i tenim tot el dret a plorar, però mai pots arribar a pensar: "Ah, si haguéssim fet això o allò altre!". Malament quan pots pensar "mira que si ens haguéssim entrenat una mica més o mira que si haguéssim fet cas d'aquell consell exigent del tècnic!".

És dels que diu "que no ens parlin de sort, que ens parlin d'esforç"?

Estant a un altíssim nivell de competició i d'exigència, he topat amb els capricis de la pilo-

teta. L'he vist anant de pal a pal i fugint cap a fora, o l'he vist buscant un pal i l'altre i entrar. És quan et dius: "Però vaja, què està passant!!!". Estem parlant d'un centímetre i aquest centímetre no el pots entrenar.

Un centímetre és com un pas de puça que t'ho pot donar o prendre tot?

L'encert d'un campionat pot venir d'aquest no res. Ara bé, l'esport també té un factor que a vegades, com per art de màgia, oblidem. I l'oblida el jugador, i el tècnic, i el públic i és clar, també la premsa. Li parlo d'una cosa tan real com el fet que no competim sols. Al davant hi ha algú altre que també està disposat a fer-ho tot per guanyar. En el cas del waterpolo, els hongaresos, els iugoslaus, els croats, passaven dies fent el mateix que nosaltres: entrenar-se amb una intensitat increïble i creure en uns determinats valors de grup per guanyar. Els altres també volen guanyar, cosa que massa sovint s'oblida.

"És complicat i senzill a la vegada, però el col·lectiu el fan les persones. No cal ser amics íntims, però respectar-se és indispensable. S'ha d'estar convençut que s'és un equip"

Parla del grup i del vestidor, de valors i de comunicació. L'esport d'equip és una escola de vida?

Guanyar és un objectiu, però per assolir-lo mai s'ha de perdre de vista que el vestidor està fet d'homes. Tan complicat i tan senzill a la vegada però el col·lectiu el fan les persones. Sempre explicava que no calia ser íntims amics, per bé que es feia indispensable respectar-nos mútuament. Quan s'aconsegueix, estadísticament augmenten les possibilitats de fer les coses ben fetes. És bàsic arribar als moments importants segurs que som un equip.

Torno a la sort. Kennedy deia que "la sort és cuidar els detalls".

Si has treballat tota mena de situacions, tens més possibilitats de sortir-te'n airós, de tenir la solució adequada davant de qualsevol repte que et plantegi el joc. On no has d'arribar mai és al lament absurd de l'"oh, és que no vam acabar de fer bé això". Tu treballa per guanyar, i si perds, estigues convençut que has fet tot el que havies de fer.

Tu vas ser el primer gran crac al marge de les estrelles del futbol i del Barça. És curiós perquè, en canvi, insisteixes en la idea del grup.

T'explicaré una reflexió que és molt meua i que mai he volgut esventar als quatre vents. Dels meus trenta anys de jugador d'elit, l'error més gran que vaig cometre va ser pensar que jo era un líder. "Jo sóc el líder", ho diuen els mitjans!, pensava. "Jo sóc el que fa més gols", ho diu l'estadística. "Sóc el màxim goleador dels Jocs Olímpics", ho sabia tota la gent de la natació. "Tothom parla de mi", m'anava repetint i estava convençut que en això consistia ser un líder.

I ho era. Sempre he llegit que Manel Estiar-te era un líder natural. Els diaris ho deien...

M'ho vaig creure, però era un líder que cridava als companys: "Doneu-me la pilota, que el gol ja el faré jo". Els cridava i em costava entendre que s'equivoquessin. Això sí, en aquell moment jo sempre era el màxim goleador, però, ves per on!, mai vaig guanyar cap títol important amb la selecció.

Per als companys segur que l'Estiar-te era la referència generacional...

Ui, no, no. No és ben bé així. Dir que aleshores tenia la por dels meus companys potser és exagerat, però segur que no tenia ni l'admira-ció ni l'estimació que m'imaginava tenir.

Quan se'n va adonar?

Un dia vaig trobar un entrenador que em va fer entendre què volia dir el grup i el sacrifici. Vaig canviar la manera de jugar, molt més al servei de l'equip. No vaig tornar a ser mai més el màxim goleador de res, però va arribar la medalla d'or als Jocs i al Mundial. De cop i volta disfrutava de l'esport i de la competició perquè veia que els meus companys es deixaven els ossos i la sang per mi, es picaven per mi, em defensaven. Em vaig apropar a ells i vaig entendre, a partir dels 28 anys, què volia dir la paraula *grup*.

Però l'Estiar-te continuava sent un jugador determinant?

Sí, i en molts moments la pilota em continuava arribant, però els meus companys me la donaven de gust i creien en mi. Es va acabar el "bé, ho hem de fer perquè toca" i vam ser un equip. Va ser quan ens van arribar els resultats.

Tu ets molt del Barça...

Si es pot quantificar, sí, molt. He viscut a Itàlia 24 anys i el que he hagut d'empassar, i patir, i defensar, i picar-me pels colors del Barça, no t'ho pots ni imaginar.

Fa un any parlàvem amb el Pep Guardiola. Tenia la sensació de tornar al Barça. A tu et deu fer la impressió d'aterrar-hi. Saps on arribes?

Tinc dues sensacions. Una, la del nen petit que de cop i volta, veu com al seu davant se li obre l'oportunitat de viure un somni, de fer realitat una cosa que mai hauria pogut imaginar: posar els peus dins del seu club de futbol, el de la seva vida. Aquesta és la sensació del nen petit.

El Pep hi toca. Veu les coses clares al vestuari, el que són les prioritats de la vida i també les d'un club on s'ha de guanyar

És una sensació nova?

No. És la mateixa que vaig notar en els meus primers Jocs Olímpics, els de Moscou. Era l'any 80 i, com la resta de l'esport espanyol, no pensava a guanyar o a perdre. En tenia prou estant als Jocs. He crescut i revisc aquesta mateixa sensació del nen però amb un canvi decisiu. Automàticament m'he posat a la pell dels altres Jocs Olímpics que vaig disputar. Moscou quedava lluny i el que jo volia era guanyar. Ara em passa això: és un somni que es fa realitat, però a la vegada és l'hora de treballar bé.

Una part de la seva feina la farà amb un amic: en Guardiola.

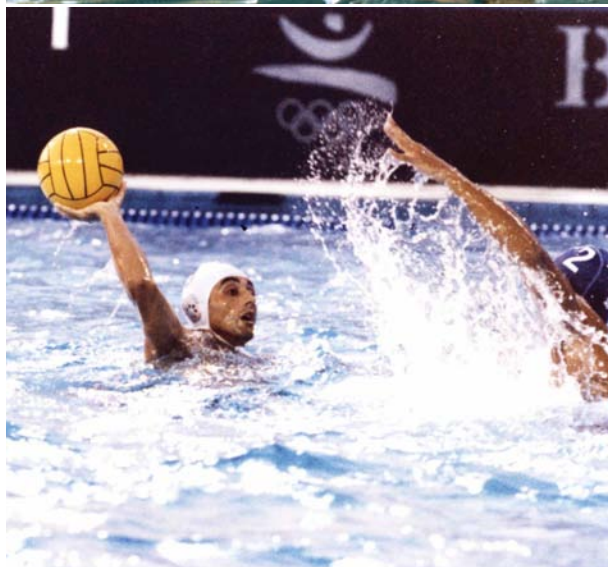
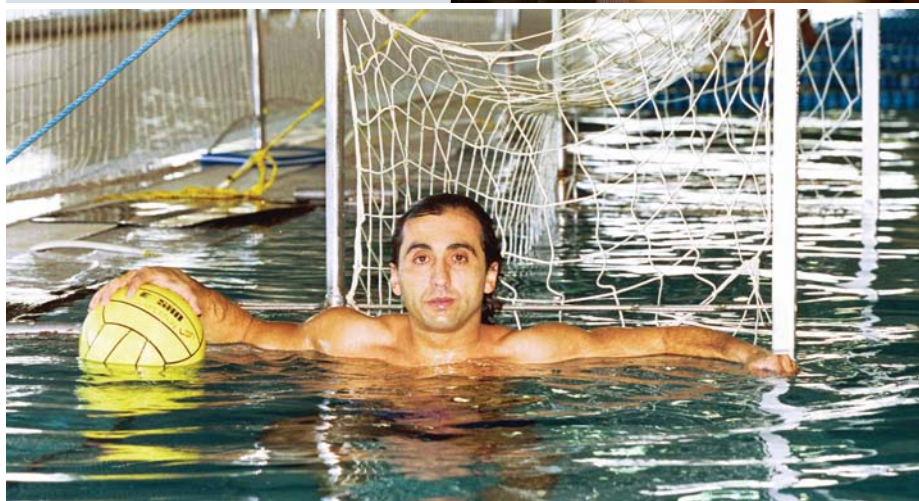
Fa anys, quan parlava amb el Pep ja quedava meravellat de pensar, aquest xaval hi toca. I no només parlo de futbol... hi toca. Veu les coses clares al vestuari, el que són les prioritats de la vida i també les d'un club on s'ha de guanyar. El Pep té coses molt importants: la professionalitat, la dedicació, la humanitat...

La cultura del sacrifici es pot lligar amb aquesta humanitat?

S'ha de lligar, com sigui, però s'ha de fer lligar. En les coses que creus sempre s'hi ha de posar una bona dosi d'humanitat. L'entrenador no ha de ser un tirà, no ha de ser un home que acabis odiant. Has de poder-hi creure. Has de pensar que les coses que et diu són pel teu bé. Si cal, jo em tiraré per la finestra per tu, però demostra'm i fes-me entendre que val la pena que ho faci ■

Una vida de sacrifici a l'aigua

Nascut a Manresa el 26 d'octubre del 1961, se'l considera el millor waterpolista de la història. Va començar la seva trajectòria esportiva l'any 1975 al Club Natació Manresa. El 1977, amb només 15 anys, ja el van convocar per jugar amb la selecció espanyola absoluta. Ha participat en sis Jocs: 1980, 1984, 1988, 1992, 1996 i 2000. En aquestes competicions, va marcar 127 gols, i va aconseguir la medalla d'or als Jocs Olímpics del 1996 i també al Campionat del Món del 1998. El jove que despuntava va acabar sent el líder i el capità. Manel Estiarte encara explica com va topor amb un tècnic que els feia "entrenar molt" i com, assumint precisament el rol de capità, li va preguntar si aquell ritme de feina no era excessiu. Aquell entrenador va respondre convençut del que deia: "Tu no pateixis, fes el que et digui perquè vosaltres no esteu acostumats a patir". Estiarte ho explica perquè després del patiment va arribar el salt de qualitat que desitjaven. "Si vols alguna cosa, doncs sacrifici. A l'èxit no s'hi arriba només amb la cara bonica".

Visa Barça

**Un somni,
moltes emocions**

www.busquemtitulars.com

Somriures, nervis, batec accelerat, mans inquietes, crits, ànims, il·lusió, esforç... Les emocions es multipliquen quan jugues al Camp Nou. Un any més, Visa Barça ha fet possible que els seus titulars visquin l'emoció de jugar un partit a l'estadi del FC Barcelona. Enguany, grans i petits han pogut gaudir d'una jornada plena de

sorpreses, regals, espectacles i molta il·lusió.

Ja pots començar a posar-te en forma perquè la pròxima temporada podries ser tu qui jugui a l'herba del Camp Nou.

Juguem?

"la Caixa"

Patrocinador oficial
del FC Barcelona

Si encara no tens la Visa Barça, demana-la a la teva oficina de "la Caixa", a través del web o trucant al 902 239 498.

BOCA AL GAMPER: DE RIJKAARD A GUARDIOLA

La festa del Trofeu Joan Gamper d'aquest 2008 té moltes similituds amb l'edició celebrada l'any 2003. Primer, perquè el convidat és el mateix, el Boca Juniors argentí. I segon, perquè suposa l'inici de l'etapa de Josep Guardiola al capdavant de la banqueta del Camp Nou. Fa cinc anys va ser l'holandès Frank Rijkaard qui va començar la seva, també en un Gamper i amb el Boca Juniors com a rival

■ TEXT: Roger Bogunyà | FOTOS: Bevenrain / Boca Juniors

Dani Alves serà presentat amb la resta de la plantilla el dia del Gamper.

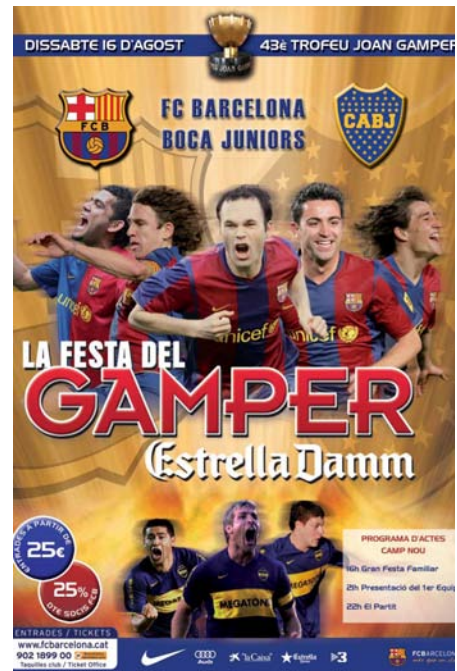
Martín Palermo, el màxim goleador en actu de la Lliga argentina, visitarà el Camp Nou.

La visita del conjunt de Buenos Aires sempre ha coincidit amb un canvi de tècnic al Camp Nou. L'any 2003 Frank Rijkaard era el debutant. Ara ho és Josep Guardiola

Res com un bon Gamper per donar el tret de sortida a la temporada. L'afició blaugrana podrà gaudir el dissabte 16 d'agost, a les 22.00 hores, d'un FC Barcelona-Boca Juniors que simbolitza el començament d'una nova era a Can Barça, amb Josep Guardiola al capdavant d'aquest nou projecte. Precisament Frank Rijkaard va començar el seu camí a la banqueta blaugrana davant el Boca Juniors l'any 2003 i ara serà el tècnic de Santpedor qui comenci el seu amb el mateix rival, en un inici paral·lel al de l'holandès, en la 43a edició del Trofeu Joan Gamper. També serà un dia perquè tothom pugui conèixer millor les incorporacions d'aquest estiu del FC Barcelona, que han estat moltes i de qualitat: Dani Alves, Seydou Keita, Martín Cáceres, Alexander Hleb i Gerard Piqué són alguns dels homes que viuran per primer cop la festa del barcelonisme i que garanteixen compromís i treball en aquesta nova etapa. Serà, per tant, un Gamper per anar fent boca de cara a la Lliga que està a punt de començar.

Sense l'exblaugrana Riquelme, Palermo i Palacio són els referents del Boca, el segon equip més convidat del Gamper

La fita arriba en un moment clau per als blaugranes, entre l'anada i la tornada de la fase prèvia de la Lliga de Campions. També se situa a només quinze dies de l'estrena del FC Barcelona a la Lliga, en un partit que els de Guardiola jugaran a camp del Numància, un dels equips que han pujat aquest estiu de la Segona Divisió A. Tot i la importància de les dates, la festa està garantida: presentació dels nous jugadors, del nou cos tècnic, activitats als voltants del Camp Nou i espectacle sobre la gespa previ al partit. El Gamper tornarà a ser una festa sense peròs, com va ser fa dos anys. En la darrera edició tota la cerimònia va tenir un esperit més reflexiu, després de les morts de Nicolau Casaus i Antonio Puerta durant les hores prèvies a la disputa del matx amb l'Inter de Milà.

Una tarda plena d'activitats

Tot i que el partit començarà a les 22.00 hores, durant les hores prèvies el Camp Nou ja presentarà un ambient festiu. Des de les 16.00 hores de la tarda els accessos estaran oberts. A la zona de lateral es disposaran carpes de beguda i menjar, així com altres punts de distracció per al barcelonista. Des de les 18.00 hores també hi haurà un concert, patrocinat per Estrella Damm, que inclourà les actuacions de La Caja de Pandora, Lexter, Lexu's, Playmakers i Kunta-k, entre d'altres.

A les 19.00 hores s'obriran les portes a l'estadi, on tindran lloc més actuacions musicals i també un concurs de llançaments de falta. I, per concloure la festa prèvia, mitja hora abans de l'enfrontament, cap a les 21.30 hores, es procedirà a l'habitual cerimònia de presentació del primer equip. Un cop finalitzat, tot estarà a punt per gaudir de l'últim espectacle de la nit, el Barça-Boca Juniors.

La presència del Club Atlético Boca Juniors permetrà veure els blaugranes enfrontar-se a un equip sud-americà, circumstància poc habitual per als equips europeus, que només poden mesurar-se amb conjunts d'aquesta zona geogràfica, de forma oficial, al Mundial de Clubs. El conjunt *xeneize*, però, no és un equip qualsevol de l'Argentina, sinó un dels referents del continent. 22 títols de la Lliga argentina, 6 Copes Libertadores i 3 Copes Intercontinentals són només una mostra de la grandesa de l'entitat sud-americana, que supera, com el FC Barcelona, el centenari de vida amb 103 anys d'història. Aquesta temporada el conjunt dirigit per Carlos Luis Ischia ha finalitzat el Clausura segon, per darrere de l'arxirival, el River Plate, amb 39 punts. Els *millonarios* en van sumar 43,

El conjunt de Buenos Aires tractarà d'impedir que el Barça guanyi el seu tretzè Gamper en catorze anys

tot i que el Boca Juniors va ser l'equip més goleador de la divisió, amb 33 gols en 19 partits. És el gol i el joc ofensiu, precisament, un dels trets més característics de l'equip de Buenos Aires.

Sense Riquelme

El Boca Juniors és un equipàs, tot i que arribarà a Barcelona sense l'exblaugrana Juan Román Riquelme, que no podrà trepitjar la gespa del Camp Nou cinc anys després d'haver deixat Can Barça perquè es troba a Pequín disputant els Jocs Olímpics amb la seva selecció. Sí que hi seran Rodrigo Palacio, Battaglia i Martín Palermo (que és el tercer màxim goleador de la història del club i el màxim realitzador en actu de la Lliga argentina), noms que sonen amb força en un conjunt argentí que serà a la festa blaugrana per cinquena vegada en els seus 43 anys d'història. Només el PSV Eindhoven holandès, amb sis participacions, ha estat convidat en més ocasions.

La missió del conjunt d'Ischia serà tallar la ratxa triomfal dels blaugranes en les darres edicions del Gamper. El FC Barcelona suma dotze títols en els darrers tretze anys. Els Henry, Bojan, Iniesta, Alves i companyia seran els encarregats d'impedir que aquesta ratxa s'aturi i de posar a punt l'equip per a una temporada que, per al barcelonisme, sempre comença amb la disputa del Trofeu Joan Gamper ■

L'equip titular de Boca, en un dels últims partits del Clausura de la darrera temporada.

Boca: quatre participacions i cap títol

La d'aquest 2008 serà la cinquena participació del Boca Juniors en el Gamper. Es tracta d'una fita que, sorprenentment, no ha anat gens bé als argentins, que en les quatre anteriors no s'han erigit com a campions ni un sola vegada al Camp Nou. En la primera aparició, l'any 1967, els *xeneizes* van caure per 0-2 contra l'Atlètic de Madrid a les semifinals, quan encara existia aquesta ronda. El mateix format va tornar a fer que els de Buenos Aires caiguessin derrotats la temporada 1977/78 contra el Schalke 04 alemany (0-1), de nou a semifinals, una història que es repetiria l'any 1984 contra el Barça, en un partit que va concloure amb golejada (1-9). Tres partits, tres derrotes i cap final disputada. Això sí: en el partit pel tercer i el quart lloc els argentins van imposar-se en dues de les tres ocasions.

El balanç milloraria, sensiblement, l'any 2003, en la darrera visita dels argentins a Barcelona. En aquella ocasió, ja amb format de partit únic, Barça i Boca van empatar a un gol. La loteria dels penals, però, va tornar a condemnar els visitants. Ara es presenta una nova oportunitat per a ells.

T90 LÀSER II

PRECISIÓ

LA BOTA NIKE T90 LÀSER II
AMB TECNOLOGIA SHOTSHIELD
T'AJUDA A MILLORAR
LA QUALITAT DE LA PASSADA I LA
PRECISIÓ DEL LLANÇAMENT.

PASSA AL NIVELL SEGÜENT
A NIKEFOOTBALL.COM

El jugador Thierry Henry lamentant-se d'un cop a la boca durant un partit.

ELS TRAUMATISMES DENTALS

COORDINADOR: Francesc Orenes
ASSESSORS: José Antonio Pernas, Dr. Xavier Valle i Dr. Franček Drobnic (Serveis Mèdics FCB)
FOTO: Bevenrain

Tot i que no ho sembli, els traumatismes dentals són habituals en el món de l'esport. Depenent de la modalitat esportiva que es practiqui, les lesions en aquesta zona tenen una incidència més o menys important i són conseqüència directa de cops, col·lisions o caigudes que es produeixen durant els entrenaments o els partits

Quan parlem d'esport en general l'associem a lesions comunes i habituals com ara les musculars, les articulars o fractures a parts del cos concretes. Però en els darrers temps s'està constatant un augment dels traumatismes dentals, cada vegada més habituals en determinades modalitats esportives per l'increment de la intensitat i de la competitivitat en el joc. La pràctica esportiva és la causa de fins al 40% dels traumatismes orofacials, entre els quals les lesions dentals són les més comunes. Els esports d'equip i de contacte com el rugbi, l'hoquei gel, l'handbol o el bàsquet tenen una incidència alta de lesió dental. Hi ha altres modalitats que són encara de més alt risc i, fins i tot, es fa necessari la utilització de protectors buccals com és el cas del futbol americà o de la boxa. Tot i que els esports d'equip són els que acumulen més traumatismes dentals, els esports individuals, com

l'esquí o el ciclisme, són els que en pateixen els més greus. El futbol no està considerat un esport de risc, tot i que els futbolistes també pateixen lesions dentals puntuals.

Els nens, més vulnerables

Els traumatismes dentals són agressions produïdes com a conseqüència d'un impacte directe rebut als teixits durs orals, ja sigui perquè un objecte es desplaça contra la boca o perquè l'esportista es colpeja contra una altra superfície dura. Un factor important que incideix en el risc de patir lesions en aquesta zona és el creixement. Per aquest motiu els nens que practiquen esport són més vulnerables que els adults, ja que els ossos i els músculs de la boca es desenvolupen a un ritme diferent i donen peu a més inestabilitat. A més, la mobilitat i la coordinació dels nens és menor que la dels adults i fa que pateixin més topades. També destaca el

fet que els nens són més propensos a patir lesions que les nenes, ja que participen d'una manera més brusca en l'activitat esportiva. Entre un 4 i un 30% de la població ha patit alguna vegada algun tipus de traumatisme a les dents anteriors. Les que es fracturen més sovint són les incisives centrals superiors i les conseqüències poden anar des d'una petita fissura a l'esmalt fins a la pèrdua completa de la dent. Els signes d'un traumatisme són freqüentment visibles, com quan es produeix una fractura a la corona de la dent, però a vegades la lesió es produeix a l'arrel; en aquests casos és quan es fa més complicat el diagnòstic i es requereix una bona exploració complementada amb radiografies. Els traumatismes dentals es classifiquen en lesions dels teixits durs i de la polpa; lesions dels teixits periodontals; lesions a la geniva o mucosa oral; i lesions a l'os de sustentació. Els tractaments varien en funció de la seva gravetat. Per

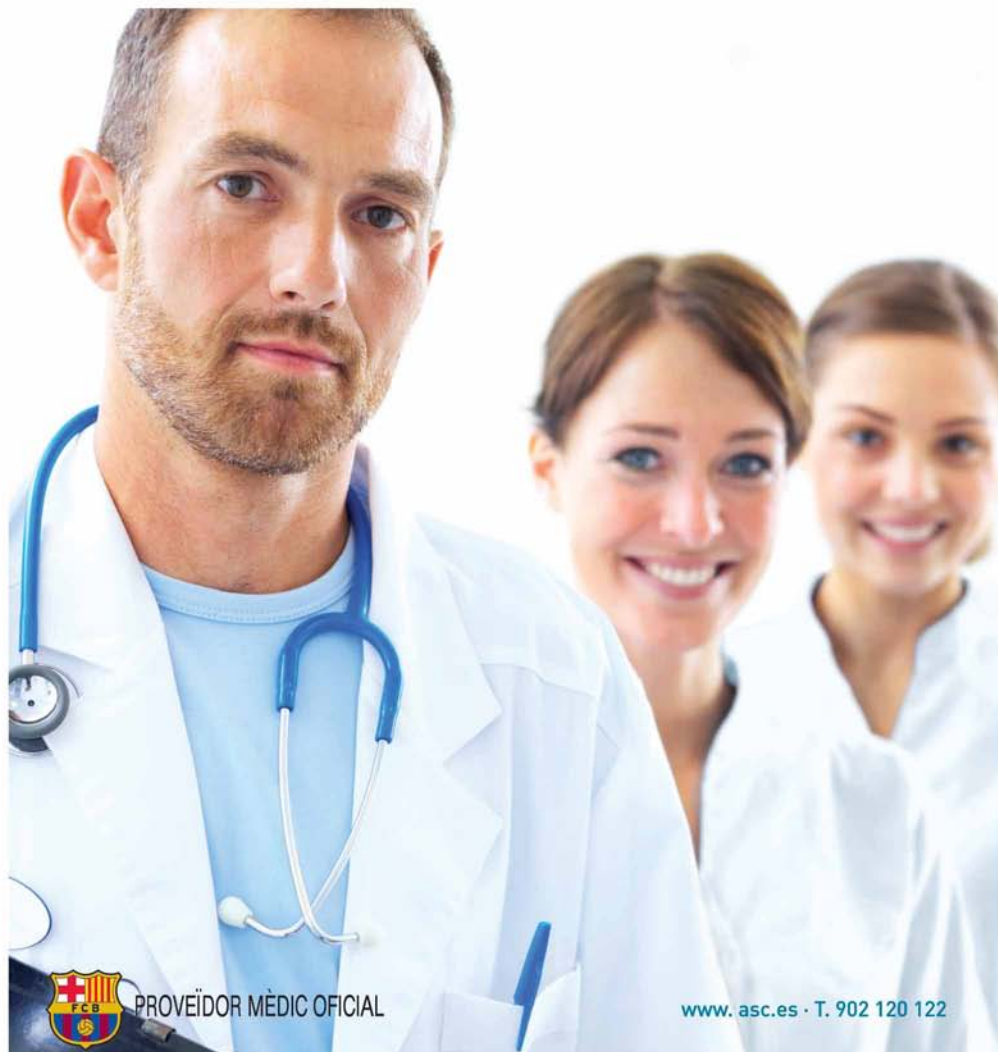
exemple, una fractura de la corona té un bon pronòstic, ja que el tractament sol ser la reconstrucció de la dent, en casos lleus, amb empastos estètics i, en més greus, amb corones de porcellana. Si es pateix una fractura de l'arrel, el pronòstic pot ser regular o dolent i acostuma a acabar amb l'extracció de la dent. En el cas de les fractures de la corona i de l'arrel, el pronòstic és pessim, ja que és una fractura longitudinal de la dent i no hi ha tractament conservador possible. Finalment, l'avulsió dentària té un pronòstic reservat perquè és un cas especial, tot i que en determinats casos es pot reimplantar la dent i esperar-ne l'evolució.

L'esportista haurà de fer una consulta immediata al dentista si pateix una pèrdua total de la dent o una luxació dental amb molta mobilitat. Si la luxació és de poca mobilitat, si s'ha patit una intrusió, subluxació o una fractura que afecti la dentina o polpa, haurà de visitar el dentista entre les 24 i 48 hores posteriors a la lesió. Finalment, si només s'ha patit una contusió o una fractura que afecti l'esmalt no caldrà una consulta urgent, però sí que caldrà anar a l'especialista abans d'una setmana ■

Els protectors bucals

La manera més efectiva de reduir les lesions orofacials és minimitzant la força d'un impacte eventual mitjançant un protector bucal. Per aquest motiu, en determinats esports de risc es recomana utilitzar aquest aparell. El protector és un mecanisme de prevenció fet a mida per un odontòleg qualificat i dissenyat per proporcionar prou absorció. En altres esports com el futbol americà o la boxa, fins i tot és d'ús obligatori. Els protectors estan confeccionats de material acrílic i protegeixen les dents de fractures, pèrdues completes de la dent i luxacions; també eviten ferides i talls als llavis, galtes i genives; prevenen fractures i implantacions al crani de l'articulació de la mandíbula; i redueixen el risc de pèrdues de consciència, commocions i hemorràgies. Els protectors s'han d'adaptar de manera precisa a la boca de l'esportista i han de ser resistents, còmodes i tenir gruix apropiat per donar la màxima protecció.

És important remarcar que els protectors que no estan fets a mida no ofereixen la protecció adient per a l'esportista i poden fer augmentar el risc de patir fractures maxil·lars després d'un impacte. El protector s'ha de fer revisar regularment per l'especialista per verificar que es troba en bones condicions. Abans de l'activitat esportiva s'ha de revisar el seu estat i un cop utilitzat s'ha de netejar amb un raspall, esbandir-lo amb aigua freda o un antisèptic bucal i dipositar-lo en un envàs perforat que permeti la circulació de l'aire.

PROVEÏDOR MÈDIC OFICIAL

www.asc.es · T. 902 120 122

Per una vegada
s'ha de reconèixer.
Hi ha un equip a
la nostra vida que
vesteix de blanc.

**Assistència
Sanitària**

LA MILLOR ASSISTÈNCIA DE LA TEVA VIDA

■ TEXTOS: Xavier Catalán i Xavier Gala | FOTOS: Bevenrain

Cinc nous fitxatges per reforçar el primer equip

Les cinc primeres noves cares del primer equip són Keita, Cáceres, Piqué, Alves i Hleb. Seydou Keita, provinent del Sevilla, arriba per reforçar el mig del camp blaugrana. Gerard Piqué, que es va formar a les categories inferiors del club, prové del Manchester United i ocupa la posició de central. També es voldrà fer un lloc al centre de la defensa l'uruguaià Martín Cáceres, que arriba procedent del Vila-real i que la temporada passada va jugar cedit al Recreativo de Huelva. Dani Alves, que va jugar al Sevilla les darreres cinc temporades, està considerat com el millor lateral dret del món. Finalment, el bielorús Alexander Hleb, que prové de l'Arsenal, és un jugador polivalent que pot ocupar diverses posicions al terreny de joc.

El tancament econòmic dóna beneficis per cinquè any consecutiu

El tancament econòmic de la temporada 2007/08 va tornar a ser positiu per cinquè any consecutiu. El resultat net d'explotació d'aquest any va ser de 10,1 milions d'euros. Els ingressos van créixer 18,7 milions més que la temporada passada i 185,4 milions més que fa 5 anys i les despeses van estar controlades per donar un benefici d'explotació de 16,1 milions d'euros.

Campions de la CEB europea per segon any consecutiu

L'equip de beisbol blaugrana va revalidar el títol de la CEB europea conquerint l'any passat. En aquesta competició, disputada a Regensburg (Alemanya), els homes de Tarife van realitzar un torneig immillorable. El Barça va acabar invicte la competició i es va adjudicar el títol en una final d'infart davant el potent equip italià del Nettuno per 12 a 11.

Èxit de la secció d'atletisme al Campionat de Catalunya de clubs

La secció d'atletisme barcelonista va tornar a tenir un nou èxit després de quedar en primera posició tant en categoria masculina com femenina al Campionat de Catalunya de clubs. Els homes van obtenir un total de 143 punts, mentre que les dones, amb 133, també van superar amb claredat la resta dels seus rivals.

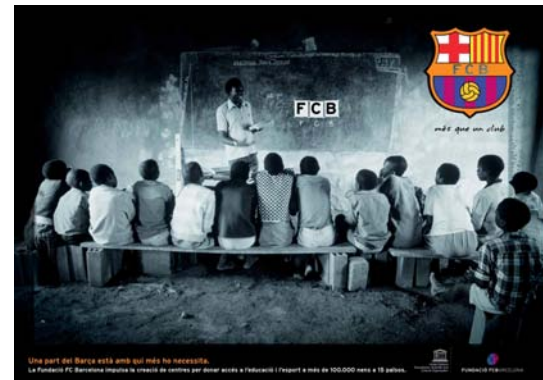

Acord entre el FC Barcelona i ACS per explotar el contingut de la telefonia mòbil al Pròxim Orient

L'empresa Arabic Computer System (ACS) i el FC Barcelona van arribar a un acord per tal que el club pugui distribuir productes relacionats amb la telefonia mòbil als països àrabs. Amb aquest acord el Barça tindrà la possibilitat d'augmentar la popularitat al Pròxim Orient gràcies a l'explotació d'aquest negoci. L'acord tindrà una durada de tres anys, fins a la temporada 2010/11.

Nova campanya de la Fundació a favor de l'educació

La Fundació FC Barcelona va llançar la campanya *El futbol no és el més important*. Amb aquest lema es posa de manifest el foment que la Fundació FC Barcelona fa de la cooperació internacional per al desenvolupament amb programes i projectes en els quals mitjançant l'esport i, especialment, el futbol, es dona un suport integral en termes d'educació i assistència sanitària als nens i nenes més vulnerables del món. La campanya, que va tenir una difusió mundial, va consistir en un espot televisiu i una versió gràfica.

Dimissió de vuit directius de la Junta

Un total de vuit directius van dimitir del seu càrrec després de la reunió celebrada per la junta barcelonista amb motiu dels resultats del vot de censura. Els vicepresidents Albert Vicens, Marc Ingla i Ferran Soriano; el secretari Xavier Cambra, i els vocals Antoni Rovira, Clàudia Vives-Fierro, Evarist Murtra i Josep-Lluís Vilaseca, van justificar la seva decisió amb un comunicat en què manifestaven el seu desacord amb la manera d'actuar a partir dels resultats de la moció. Els directius defensaven la idea d'introduir canvis substancials i inajornables per garantir l'estabilitat a l'hora de governar l'entitat.

Renovació del conveni amb l'Agrupació Barça Veterans

El FC Barcelona a través de la seva Fundació i l'Agrupació Barça Veterans va ampliar la seva relació fins al juny del 2009. Amb aquesta nova ampliació de la col·laboració de les dues entitats, el Barça continuarà donant suport als exjugadors que han format part de la història del club.

El Camp Nou, escenari de l'ECA

Les Llotges Noves del Camp Nou van ser l'escenari de la reunió prèvia a la primera Assemblea de l'European Clubs Association (ECA). Karl-Heinz Rummenigge del Bayern Múnic, Umberto Gandini del Milan, Jean Michel Aulas de l'Olympique de Lió i Joan Laporta, president del FC Barcelona, van estar tractant els objectius de l'associació i que afecten els principals clubs europeus.

Homenatge al Palau de la Música

El FC Barcelona va voler retre un homenatge i un reconeixement al Palau de la Música Catalana i a la societat civil catalana del primer terç del segle XX amb una conferència a la Sala París. Amb una conferència que portava el títol *El tancament del Camp Nou i del Palau de la Música Catalana durant la dictadura de Primo de Rivera*, el Barça va voler adherir-se a aquests actes de celebració del centenari del Palau de la Música. La conferència va ser a càrrec de l'historiador Josep Termes.

Vot de censura contra la Junta

Els socis Oriol Giralt i Christian Castellví van promoure una moció de censura contra la Junta Directiva a finals de la temporada. Els promotors de la moció, que necessitaven 5.882 firmes per tirar endavant aquest procés, van presentar un total de 9.473 signatures de socis, de les quals es van validar 9.145, gairebé un 97%. El 6 de juliol va ser el dia escollit per fer la votació, que va tenir els resultats següents: el *sí* a la moció va ser l'opció de 23.870 socis, que suposava un 60,6% del total dels vots, mentre que el *no* va rebre el suport de 14.871 socis, un 37,75% dels vots escrutats. 540 socis van votar en blanc (1,37%), i 108 vots van ser nuls (0,27%). Tot i guanyar el *sí*, amb aquests resultats la Junta Directiva va quedar legitimada per continuar el seu mandat, ja que perquè la moció prosperés es necessitava un percentatge del 66,6% del total dels vots a favor del *sí*.

La primera samarreta, amb dues franges

El Camp Nou va ser l'escenari de la presentació dels nous equipaments per a la temporada 2008/09. La principal novetat és que la primera samarreta torna a tenir dues franges, el mateix disseny que ja es va utilitzar fa deu anys per commemorar el centenari de l'entitat i que va ser el primer model de samarreta que el club va tenir quan es va fundar. El segon equipament, groc amb una franja blaugrana a la part esquerra, és un homenatge a la samarreta que l'equip va lluir l'any 1974.

Camp Nou'08 You Play!

El Barça va posar en marxa el Camp Nou'08 You Play!, que va permetre a empreses i organitzacions experimentar la sensació de viure un partit a l'estadi. Els primers a gaudir-ne van ser els periodistes del diari *Gazeta Sporturilor* de Romania, que van arribar a l'estadi amb l'autobús oficial, es van vestir amb l'equipament complet, amb samarretes personalitzades i van sortir pel túnel mentre sonava el *Cant del Barça*.

El Palau Blaugrana, seu de la fase final del torneig Tot Colors

El torneig Tot Colors, organitzat per la Fundació FC Barcelona, va tenir com a seu de la fase final el Palau Blaugrana. Aquest torneig serveix per fomentar la integració i la convivència dels joves. Els dotze equips participants estaven formats per joves d'entre onze i dotze anys de diverses localitats catalanes i estaven compostos seguint els requisits que demanava el torneig: cada conjunt estava constituït per jugadors de com a mínim tres nacionalitats diferents; entre dos i quatre membres eren de nacionalitat espanyola; i com a mínim formaven part de cada equip dues noies.

Presentació del FCB Corporate Training

El FC Barcelona i l'empresa Makeateam van presentar FCB Corporate Training, una nova línia de serveis de formació i motivació per a les empreses. L'eix principal d'aquest projecte és l'associació entre la direcció i el món de l'esport. A través de xerrades i ponències aquests serveis transmeten als treballadors la importància del treball en equip en el món de l'esport, i com aquest treball en equip també es pot aplicar a les empreses. Les xerrades són fetes per esportistes d'elit com ara Andoni Zubizarreta, Juan Antonio Corbalán o José Luis Doreste.

El Barça promou Catalunya

El FC Barcelona va arribar a un acord amb Turisme de Catalunya per promoure la marca *Catalunya* durant la gira de pretemporada que va dur el club aquest estiu a les ciutats d'Edimburg, Florència, Chicago i Nova York. Fruit d'aquest acord, el vestuari de carrer que tant els jugadors com els tècnics del primer equip del Barça van lluir durant la gira d'estiu, portava incorporat el logotip de Turisme de Catalunya. Una de les accions més destacades va ser la projecció d'un vídeo promocional en què els jugadors Xavi, Iniesta, Henry, Márquez i Cáceres donaven la benvinguda a Catalunya. Aquest vídeo es va projectar a les presentacions de promoció turística que es van dur a terme a les ciutats de la gira i en els videomarcadors dels diferents estadis on el FC Barcelona va jugar els seus partits.

Luis Enrique, nou entrenador del Barça Atlètic

L'exjugador del Barça, que va vestir la samarreta blaugrana del 1996 al 2004, és el substitut de Josep Guardiola al capdavant del filial en el seu retorn a la Segona Divisió B. L'asturià assumeix aquest nou repte "amb la màxima il·lusió" i tot i la falta d'experiència que té garantirà "treball, esforç i dedicació totals en aquest nou projecte". Amb el retorn a la Segona B, el Barça B recupera el nom històric que havia tingut el filial blaugrana: Barça Atlètic. Aquesta serà la nova denominació de l'equip, que ja havia fet servir aquest nom fins a l'any 1991.

Reconeixements del COE i del CSD

El COE va atorgar una placa olímpica al mèrit esportiu al FC Barcelona. Mercedes Cabrera, ministra d'Educació i Esports, i Alejandro Blanco, president del Comitè Olímpic Espanyol, van lliurar al vicepresident primer Albert Vicens aquesta distinció. També quatre representants blaugrana van ser distingits amb la medalla de plata al mèrit esportiu concedides pel Consejo Superior de Deportes: Javi Rodríguez, jugador del Barça Senseit, Lluís Teixidó, jugador d'hoquei patins, Roberto Dueñas, l'exjugador i tècnic del bàsquet base, i Paco Seirul-lo, preparador físic del primer equip. Aquests premis valoren l'històric esportiu i professional dels premiats.

Bruce Springsteen fa gaudir els seus fidels al Camp Nou

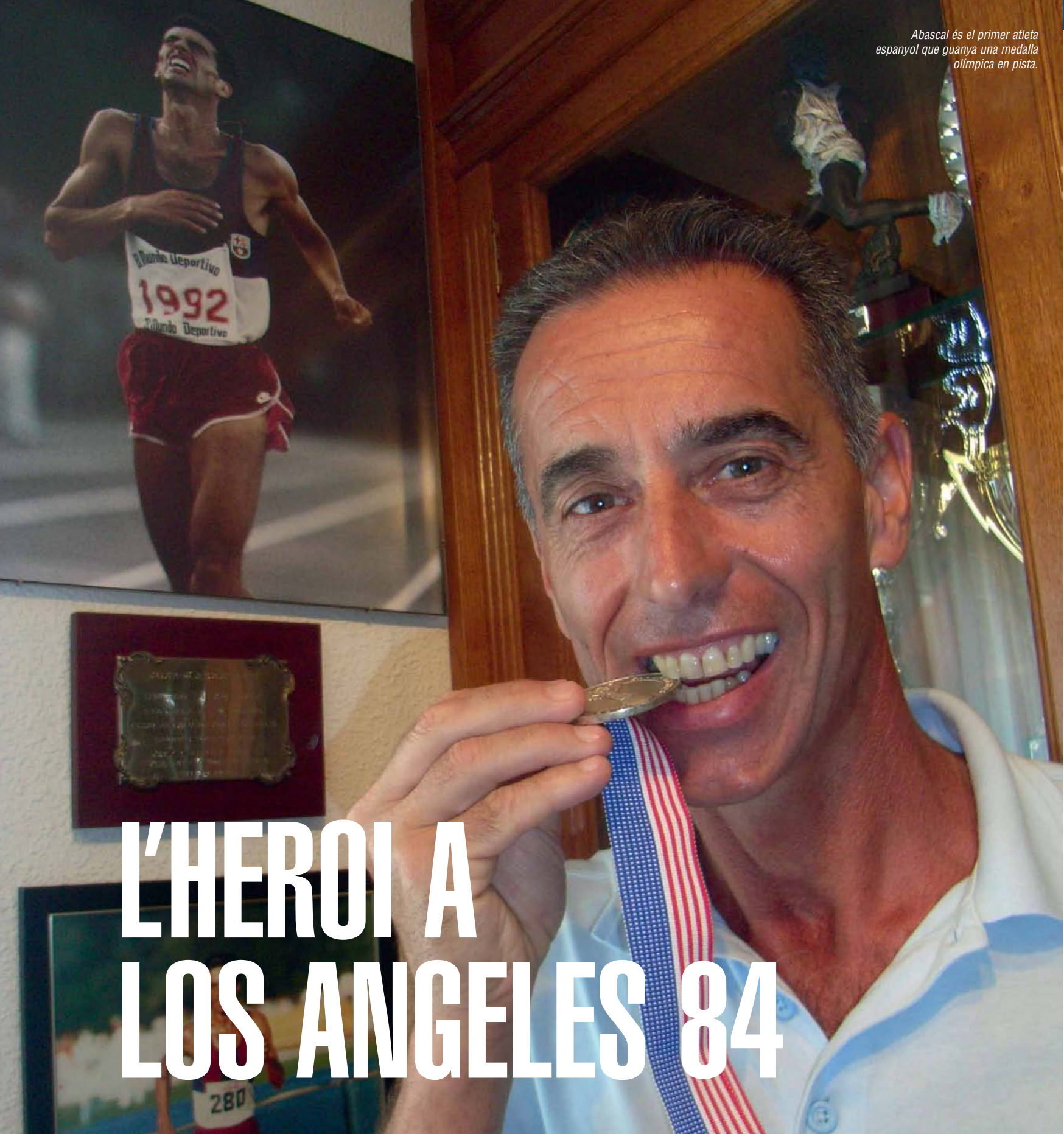
El cantant nord-americà Bruce Springsteen va oferir dos concerts al Camp Nou. Prop de 150.000 persones van gaudir amb la força i l'energia que va desprendre el Boss a l'escenari. Springsteen havia tocat molts cops a Barcelona, però feia vint anys que no ho feia al Camp Nou, i va poder comprovar que l'estadi no li va quedar petit. Van ser els dos últims concerts de la gira europea de la presentació del seu últim treball, *Magic*.

Navarro torna al Palau

Juan Carlos Navarro torna a casa després de jugar durant la temporada passada als Memphis Grizzlies de l'NBA. El jugador de Sant Feliu ha tornat al club per ser el referent en el nou projecte de la secció, encapçalat per Joan Creus com a director tècnic i Xavi Pascual com a entrenador. Per Navarro aquest retorn representa "un tema d'enyorança, de sentiments". El nou contracte de Navarro lligarà el jugador amb el club per a les pròximes cinc temporades.

Abascal és el primer atleta espanyol que guanya una medalla olímpica en pista.

L'HEROI A LOS ANGELES 84

Atacar a falta de 500 metres per arribar a la meta. Aquesta era l'arma secreta de José Manuel Abascal. I aquell 12 d'agost a Los Angeles no podia fallar. Ja havien corregut el primer quilòmetre de la final, quan Abascal va canviar el ritme de la cursa i només els dos grans favorits, els britànics Coe i Cram, van aguantar el fort atac del càntabre, que va travessar la línia de meta en tercera posició. Una gran fita per a l'atletisme espanyol i per al Barça

■ TEXT: Àngels Prieto | FOTOS: Cristian Martínez / Arxiu personal J.M. Abascal

Encara li brillen els ulls quan recorda la final. Aquell bronze aconseguit a Los Angeles 84 va fer-li un lloc a la història de l'esport espanyol, i també a la de l'atletisme blaugrana. Ara, la medalla ocupa un lloc de privilegi a la sala dels trofeus de casa seva -a Soto de la Marina (Cantàbria)-, rodejada de centenars de copes i trofeus aconseguits durant la seva carrera esportiva, llarga i plena d'èxits. "Era la meva segona experiència olímpica, perquè ja havia estat als Jocs de Moscou 80, però allà hi havia anat a aprendre, i Los Angeles ja tenia uns altres objectius -explica José Manuel Abascal-, encara que no m'imaginava que acabaria pujant al podi".

La final dels 1.500 metres es disputava el penúltim dia dels Jocs, i això li va impedir gaudir tant de la resta de competicions com dels atractius de Califòrnia, encara

"No vaig ser conscient del que havia aconseguit a Los Angeles fins que vaig arribar a Espanya amb la medalla"

que l'esforç va tenir la seva recompensa. "En aquest sentit vaig tenir mala sort, perquè jo veia com els meus companys es vestien les bermudes i agafaven la càmera de fotos a mesura que quedaven eliminats, o bé acabava la seva competició, i jo m'havia de quedar en un raconet del menjador, amb el meu arròs bullit, pensant en el proper entrenament i esperant que arribés la final", recorda entre rialles l'exatleta.

L'atac definitiu

I la final va arribar. I el càntabre no va fallar. El seu atac, portentós, quan faltaven 500 metres per arribar a la meta, va deixar fora de joc els africans, i només els britànics Sebastian Coe i Steve Cram van aguantar el ritme de l'atleta blaugrana. "Vaig córrer els últims 500 metres en un minut i sis segons, un temps inusual encara avui en dia, i aquesta va ser la clau de la medalla -explica Abascal-, encara que reconec que no vaig ser conscient de la importància que va tenir aquell bronze fins que vaig tornar a Espanya. Aquí vaig veure com els mitjans de comunicació l'havien passat per davant, fins i tot, de l'or de Doreste en vela, o la plata de l'equip de bàsquet".

També va ser extraordinària la recepció que el FC Barcelona, club al qual perta-

"Mentre els meus companys feien turisme quan acabava la seva competició, jo m'havia de quedar entrenant-me, perquè la final es disputava el penúltim dia dels Jocs"

nyia des del 1978, li va oferir.

"El club va voler celebrar la medalla amb tot el barcelonisme i em va donar l'oportunitat de saltar a la gespa del Camp Nou abans d'un partit, per oferir la medalla i fer la sacada d'honor", rememora l'exblaugrana, mentre mostra

orgullós la insígnia d'or i brillants que li va col·locar aquell dia l'aleshores president Josep Lluís Núñez. "Aquella imatge de l'estadi ple de gom a gom -continua-, amb tanta gent aplaudint-me dempeus, em va emocionar gairebé tant com la del podi a Los Angeles".

Vocació de formador

L'any 92, coincidint amb els Jocs Olímpics de Barcelona, José Manuel Abascal va penjar les sabatilles i va deixar enrere un dels millors palmaresos de l'atletisme espanyol. Or al Mundial Júnior del 79, plata als europeus del 82, 83 i al Campionat del Món del 87, o el bronze dels Jocs de Los Angeles, en són bona mostra de la seva trajectòria. Des d'aleshores, Abascal ha continuat vinculat a les pistes, encara que des del vessant formatiu. Actualment ocupa el seu temps entre la Regidoria d'Esports de l'Ajuntament de Soto de la Marina, i els entrenaments a un grup de joves atletes locals, al club de Santa Cruz de Bezana, a pocs quilòmetres de Santander.

El Barça comptava aleshores amb el grup d'atletes més potent de la història de la secció, sota les ordres de Gregorio Rojo, un dels millors entrenadors d'atletisme de tots els temps. Moracho, Colomán Trabado, Torres o Egido van aconseguir nombrosos títols individuals i col·lectius, com ara el Campionat d'Espanya per equips. En aquella ocasió, tots els membres de la secció també van poder oferir el títol als aficionats des del mig del camp, al costat del primer equip. Abascal guarda amb un especial orgull la foto d'aquell instant. "Allò sí que era un Dream Team! Schuster, Maradona, Carrasco, Marcos, Julio Alberto, Urruti..., i al mig d'aquests caps, el meu!" diu rient. El Camp Nou també va servir de pista d'entrenament en alguns moments de la seva carrera, especialment durant l'etapa de Rinus Michels a

la banqueta. En aquella època, un jovenet Abascal, juntament amb el seu company Vicente Egido, acabaven les sessions d'entrenament sobre la gespa de l'estadi, per descarregar les cames. "Baixàvem a la gespa, i fèiem unes voltes descalços pel camp, perquè l'herba era tan tova que semblava una catifa. A vegades –continua– coincidíem amb alguns jugadors, que encara s'estaven entrenant, com ara Cruyff, Sotil, Neeskens, Heredia... Imaginat per a un noi de 20 anys, tenir al costat els seus ídols!"

La figura de Gregorio Rojo

Quan recorda l'etapa al FC Barcelona, no pot evitar parlar de Gregorio Rojo, l'home que més el va ensenyar, com a esportista i també com persona. "Quan vaig arribar a Barcelona, amb 16 anys i sense família, em va acollir com a un

fill, i sempre em va donar els millors consells. També va confiar en mi quan les marques i els resultats no arribaven; ell va tenir la paciència d'esperar i de fer-me creure en mi mateix, i a ell li dec els meus èxits esportius", confessa el càntabre, que va sentir la pèrdua de Rojo, ara fa dos anys, com la d'un pare.

A les ordres d'Olivella

Durant els primers anys a Barcelona, Abascal vivia a la residència d'alt rendiment Joaquin Blume, a Esplugues del Llobregat, i s'aixecava a les cinc del matí per anar a treballar unes hores abans de l'entrenament, fins que Rojo se'n va adonar i li ho va prohibir. Uns anys després, Abascal va tenir l'oportunitat de transmetre els seus coneixements als nens del col·legi Viaró, a Sant Cugat, on va treballar durant una dècada com a professor d'educació física, a les ordres d'un altre mite del Barça: Ferran Olivella. "Olivella era el meu cap, i era tot un privilegi treballar amb ell, no només per la figura que havia estat al món del futbol, com a capità del Barça i de la selecció espanyola, sinó també per la seva humanitat", explica Abascal, mentre recorda com l'excentral del Barça els deixava bocabadats quan pujava les escales de l'escola fent tocs amb la pilota als peus.

Com a atleta del Barça va aconseguir els seus més grans, èxits esportius, però també va aprendre a estimar els colors blau i grana. I no se'n amaga. "A Cantàbria, a vegades és difícil ser culer, però jo porto el Barça al cor i he pogut comprovar el significat del lema *més que un club* en primera persona, i això no m'ho treu ningú", conclou l'exatleta, mentre mira orgullós el seu fill Samuel, vestit amb una samarreta del Barça on s'hi veuen les firmes de tots els jugadors ■

"Després dels entrenaments, a vegades baixàvem a la gespa del Camp Nou per descarregar les cames, i coincidíem amb Sotil, Cruyff o Heredia"

MUSEU OLÍMPIC I DE L'ESPORT

**El Barça i tots els esports
estan al Museu Olímpic**

i 93 292 53 79 www.museuolimpicbcn.cat

Avinguda de l'Estadi, 60 08038 Barcelona (al costat de l'Estadi Olímpic)

Ajuntament de Barcelona

MUSEU
OLÍMPIC
I DE L'ESPORT

Codi 130

**Entrada
gratuïta
fins als
14 anys!**

2x1

Per la compra
d'una entrada d'adult
et regalem una altra igual.*

* Promoció vàlida fins al 31/10/2008.
No acumulable amb d'altres ofertes o promocions.
Es prohibeix vendre-la o fer-ne reproduccions.
No vàlid per a grups.

B:SM

La plantilla de l'Espanya Industrial, l'1 de juliol del 1956, en el partit d'homenatge que se li va retre amb motiu del seu ascens a Primera.

DE L'ESPANYA INDUSTRIAL AL BARÇA ATLÈTIC

Barça Atlètic és el nom del filial blaugrana per a la temporada 2008/09. Aquesta no serà, però, la primera vegada que el filial rep aquest nom. Abans del fins ara Barça B (1991-2008), trobem un precedent amb aquesta mateixa denominació, que va tenir una durada de 21 anys (1970-1991). En els seus inicis, però, s'havia dit Espanya Industrial i Comtal, dos noms condicionats per l'època i les circumstàncies

■ TEXT: Vanessa Fornis | FOTOS: Seguí - FCB / Ramon Dimas

El filial barcelonista va néixer amb el nom d'Espanya Industrial, fruit d'un conveni de col·laboració que el FC Barcelona va signar l'any 1945 amb una empresa tèxtil que disposava d'un equip de futbol anomenat Societat Esportiva l'Espanya Industrial. Aquest conveni estipulava que els joves valors que destaquessin al futbol base del Barça s'incorporessin a l'equip blanc-i-blau de l'Espanya Industrial. A partir d'aleshores, aquell equip quedaria transformat en un filial del FC Barcelona. La temporada 1952/53, l'Espanya Industrial va aconseguir una plaça d'ascens a Primera, però en aquells temps es va decidir que no l'executés. La història es va repetir

l'exercici 1955/56, però en aquella ocasió el final va ser ben diferent.

El conjunt que dirigia Miquel Gual va acabar en tercera posició en el Grup Sud de Tercera Divisió, per darrere del Jaén i del Betis, un fet que li va permetre jugar la lligueta de promoció. En una lligueta intensa, amb tota una sèrie de partits inoblidables al camp de Les Corts, l'Espanya Industrial s'acabaria proclamant campió amb tres punts d'avantatge sobre el Saragossa.

Per concretar aquest ascens, es van presentar dos problemes: el primer, que un equip considerat filial d'un altre no podia accedir a la màxima categoria; el segon, que no es permetia

que a Primera hi hagués un equip amb el nom d'una empresa. Així, i per imperatiu legal, es va deslligar –teòricament– l'Espanya Industrial del Barça. Al mateix temps, li van canviar el nom i es va passar a dir Comtal.

Un homenatge per al record

Just abans de fer efectiu aquest canvi de nom, l'Espanya Industrial va disputar un partit d'homenatge per haver assolit l'ascens davant l'equip brasiler São Cristóvão, que va acabar amb un empat a dos gols en el marcador. El matx es va jugar un 1 de juliol de 1956, curiosament de nit, i amb les grades del camp de Les Corts plenes a vessar. Si bé al llarg de

la primera meitat hi van participar la totalitat de la plantilla del conjunt homenatjat, en la segona va comptar amb un reforç de luxe: la davantera del primer equip del FC Barcelona. Amb Basora, Villaverde, Martínez, Kubala i Moll sobre el terreny de joc, els locals van guanyar en profunditat.

Tornant als primers 45 minuts, l'afició que no va faltar a aquesta cita al camp de Les Corts va gaudir d'un joc en què hi va haver de tot. No va ser fins al minut 34 quan va arribar el primer gol, fruit d'una jugada personal de Basora II. Només quatre minuts més tard, i després d'una combinació de la davantera brasilera, Olivar aconseguia empatar. A la represa, i amb la davantera totalment renovada, les accions ofensives de l'Espanya Industrial es van intensificar. Amb tot, va ser el conjunt brasiler, en el 66, el que es va avançar en el marcador després que Paulo va batre Estrems. Kubala, deu minuts més tard, posaria l'empat a dos definitiu en el marcador en una nit en què el resultat va ser el menys important.

Després d'aquell partit, i ja com a Comtal,

L'any 1970 el Comtal es va fusionar amb un altre filial del Barça, l'Atlètic de Catalunya, i va sorgir el Barcelona Atlètic

l'equip va estar només una temporada a Primera Divisió. Un any en què la imatge més curiosa es va produir precisament quan es va haver d'enfrontar amb el Barça. Tenint en compte que els dos conjunts jugaven al camp de Les Corts, es van haver d'alternar el fet de jugar com a locals un cop per a cadascun, coincidint amb els partits de la primera i la segona volta. En el partit d'anada, amb el Comtal com a local, el resultat va ser d'empat (1-1), per bé que a la tornada el Barça va guanyar amb contundència (5-0).

Posteriorment, i fins a l'exercici 1969/70, el Comtal va alternar la Segona Divisió amb la Tercera, i també amb la Regional Preferent. L'any 1970 es va produir la fusió del Comtal amb un altre filial del Barça, l'Atlètic de Catalunya, unió de la qual va sorgir el Barcelona Atlètic. El segon equip blaugrana va estar jugant amb aquest nom fins al 1991, quan, per la normativa esportiva que obligava els filials a dir-se igual que el seu primer equip, però amb la B, va passar a dir-se Barça B. Ara es torna a recuperar la denominació *Barça Atlètic*, amb Luis Enrique al capdavant ■

21 anys de Barça Atlètic

21 anys separen la foto superior, presa el 14 d'octubre de 1970, de la de sota, que va fer-se el 22 de juny del 1991. Es tracta, doncs, de dues imatges que corresponen a l'inici i al final de la primera època en què el segon equip del FC Barcelona es va anomenar Barça Atlètic. Un període en què aquest equip va partir jugant a la Tercera Divisió i va acabar a la Segona B. Més concretament, el Barça Atlètic va militar al llarg d'aquests anys tres temporades a la Tercera Divisió (1970/71, 1971/72 i 1973/74), una a Regional Preferent (1972/73); deu a Segona Divisió (de la 1974/75 a la 1976/77 i de la 1982/83 a la 1988/89); i set a Segona Divisió B (de la 1977/78 a la 1981/82, la 1989/90 i la 1990/91). Al llarg d'aquestes temporades, van formar part del Barça Atlètic molts jugadors que després pujarien al primer equip. Aquest és el cas, entre molts altres, de futbolistes com Fortes, Olmo, Martínez, Carrasco, Pedraza, Moratalla, Calderé, Rojo, Nayim, Amor, Pinilla, Ferrer, Busquets, Angoy o l'actual tècnic del primer equip, Josep Guardiola. Ara, amb un altre exjugador blaugrana, Luis Enrique, al capdavant de la banqueta, un nou Barça Atlètic en pren el relleu, a la Segona B.

L'enigma anterior: En quina ocasió el camp del Barça va ser envaït pel públic de manera involuntària?

La Pista: Era un partit amb l'Espanyol.

La Solució: El 14 de desembre del 1952, durant un partit de Lliga entre el Barça i l'Espanyol.

Nom del guanyador: Jordi Collell i Codina, soci número 79484.

Rebrà una samarreta signada del seu jugador preferit.

*El camp de Les Corts,
ple a vessar.*

■ TEXT: Manel Tomàs | FOTOS: Bert / Arxiu FCB

El 14 de desembre del 1952, durant un partit entre el Barça i l'Espanyol, va tenir lloc una tragèdia a l'estadi de Les Corts per l'excés de públic i la repressió policial. Una tanca es va trencar i es va produir una allau humana. Aleshores la policia va carregar contra els ferits

Aquell dia, com ja era habitual des de feia

força temps, Les Corts presentava un aspecte impressionant, amb les 48.000 localitats del camp desbordades amb esreix. A més, aquesta aflluència massiva es va veure afavorida pel fet de ser un partit de la màxima rivalitat, amb un Espanyol molt fort i líder de la Lliga i amb el FC Barcelona sis punts per sota. La jornada prometia ser memorable i ningú sospitava el drama que s'estava a punt de viure.

Cap al minut 19 de la primera part, poc després que l'Espanyol s'avancés al marcador, es

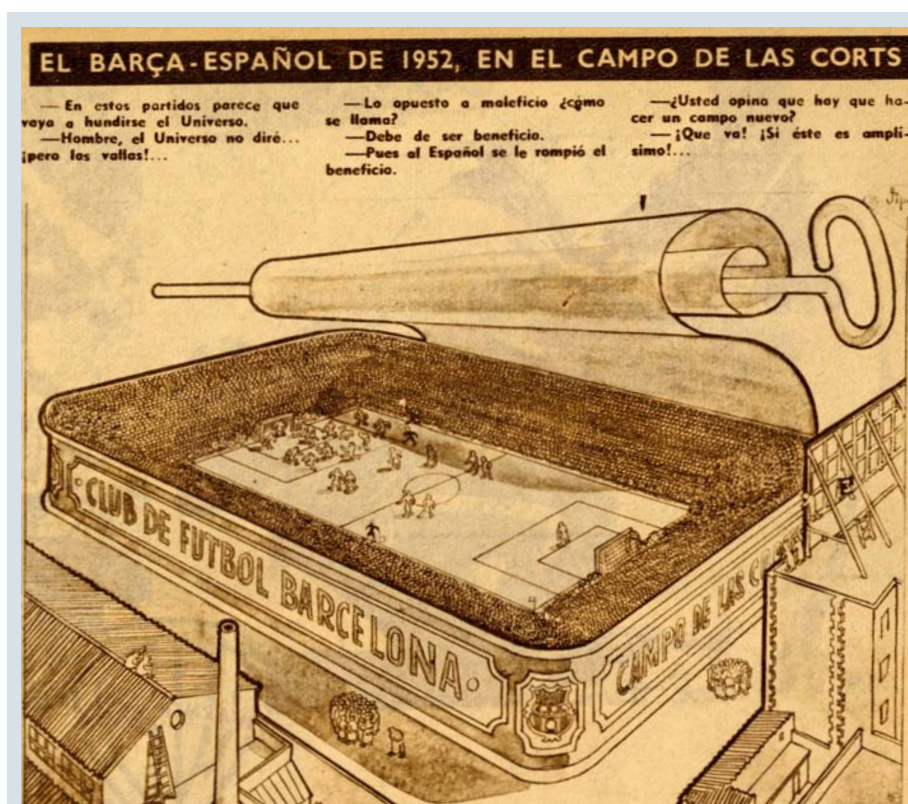
va trencar una tanca protectora al Gol Sud per l'excés de públic, i es va produir una enorme allau de gent que va provocar una gran confusió i molts ferits, a més d'un conflicte d'ordre públic. Víctor Pérez, un soci barcelonista que presenciava el partit des de Tribuna, recorda perfectament la pel·lícula dels fets: "Els caps policials van donar l'ordre als agents de carregar contra les persones que havien caigut al camp, cosa que van fer d'una manera brutal. El públic va reaccionar amb indignació i des de Tribuna es va sentir un

crit d'*assassins!* que gradualment es va estendre a tot el camp. Paral·lelament, molta gent va intentar baixar al terreny de joc per tal de fer una muralla humana davant la policia”, cosa que d’haver-se consumat hauria desencadenat un enfrontament molt greu. Així ho va veure el governador civil de Barcelona, Felipe Acedo Colunga, assegut a la Llotja presidencial, que va baixar ràpidament a la gespa per aturar la policia (“*¡Paren inmediatamente!*,” els va dir) i substituir-la pel personal de la Creu Roja.

Víctor Pérez, que actualment té el número 675 de soci, assegura que en aquell moment “la gent va ovacionar espontàniament Acedo Colunga, la qual cosa no era gens habitual en una època en què els jerarques franquistes solien rebre les mostres de suport de manera programada”. L’acció del governador va evitar una catàstrofe, atès que el públic,

El governador civil va baixar a la gespa per tal d’aturar la policia i substituir-la per la Creu Roja

“donant una lliçó de civisme, va desistir del seu propòsit d’envair el camp”. El partit va acabar amb victòria barcelonista per 2 a 1, però aquell dia, malgrat la transcendència del matx, a la sortida del camp del que menys es parlava era de futbol. Pérez afegeix: “Els comentaris eren d’indignació i de ràbia contra la policia. De fet, aquestes crítiques implícitament anaven també contra el règim dictatorial. Als ambients franquistes existia una mala maror des de l’exitosa vaga de tramvies que va viure Barcelona a l’any 1951. Des d’aleshores els cossos repressius tenien un comportament amb la població.”

Com una llauna de sardines

A començaments de la dècada dels cinquanta, amb la construcció del futur Camp Nou en perspectiva, Les Corts vivia els seus últims temps com a camp *titular* del Barça, mentre experimentava constants plens de gom a gom. No en va, aquella era l’època d’un equip de les Cinc Copes que arrossegava passions entre els aficionats. Les Corts era aleshores un camp insegur, incapaç d’absorbir el públic assistent, amb cues, empentes i estretors de tota mena, tal com queda reflectit en aquest acudit publicat a *Vida deportiva* el 15 de desembre de 1952, l’endemà del Barça-Espanyol. Les cadires de camp, que al principi es reduïen a una filera que feia la volta al terreny de joc, van esdevenir dues i posteriorment tres, i van donar una imatge caòtica. Es pot concloure, doncs, que l’accident que va tenir lloc aquell dia va ser quelcom previsible.

Per bé que l’emmordassada premsa de l’època no ho va esmentar, en aquell trist incident va morir el soci barcelonista Mario Sans Domingo, de 41 anys d’edat, a conseqüència dels cops de la policia. Víctor Pérez recorda: “En aquells moments ningú a Les Corts sabia que

hi havia hagut un mort; si ho haguéssim sabut sincerament no sé què hauria passat. Jo no ho vaig saber fins al dia següent, quan vaig anar a les oficines del club, al passatge Méndez Vigo. Allí un empleat em va dir que la policia ens havia matat un soci” ■

Quina temporada el Barça va marcar una mitjana de 5,6 gols per partit a les competicions oficials?

LA PISTA:

No es va perdre cap partit oficial.

Les respostes s’han de fer arribar, fent constar el nom i el número de soci, a:

Correu: REVISTA BARÇA. Av. d’Aristides Maillol, s/n, 08028 Barcelona

Correu electrònic: revista@fcbarcelona.cat

Coordinació:

Centre de Documentació i Estudis del FC Barcelona

TORNA LA MÀGIA AL PALAU ABONA'T AL TEU ESPORT

a partir de 31 euros
TRIA ESPORT I ABONA'T

NOUS ABONATS

El termini per a nous abonats és de l'1 d'octubre al 15 de novembre. Per abonar-te pots venir a l'OAB amb el teu carnet de soci i t'explicarem tots els tràmits. Per a més informació, pots trucar al 902 1899 00 o entra a la web del club, a la Zona Socis i busca l'accés "Abonaments i entrades".

PATROCINADOR PRINCIPAL

PATROCINADORS OFICIALS

sorli discau
El Súper, Súper

HOCKEI PATINS

LLET NOSTRA

HANDBOL

mussap

HOCKEI PATINS

PROVEÏDOR

Reno

HOCKEI PATINS

902 1899 00

www.fcbarcelona.cat

OAB Av. Joan XXIII, s/n. Accés 7

LA TORXA OLÍMPICA

Una de les peces més emblemàtiques del Museu, sobretot pel seu valor simbòlic, és una torxa dels Jocs Olímpics de 1992. No es tracta que sigui una peça única i irrepetible, però el seu valor emblemàtic és que va ser la utilitzada en el darrer relleu abans de l'encesa del peveter de l'Estadi Olímpic de Montjuïc en la inauguració dels Jocs de Barcelona

■ TEXT: Carles Santacana | FOTO: Bevenrain

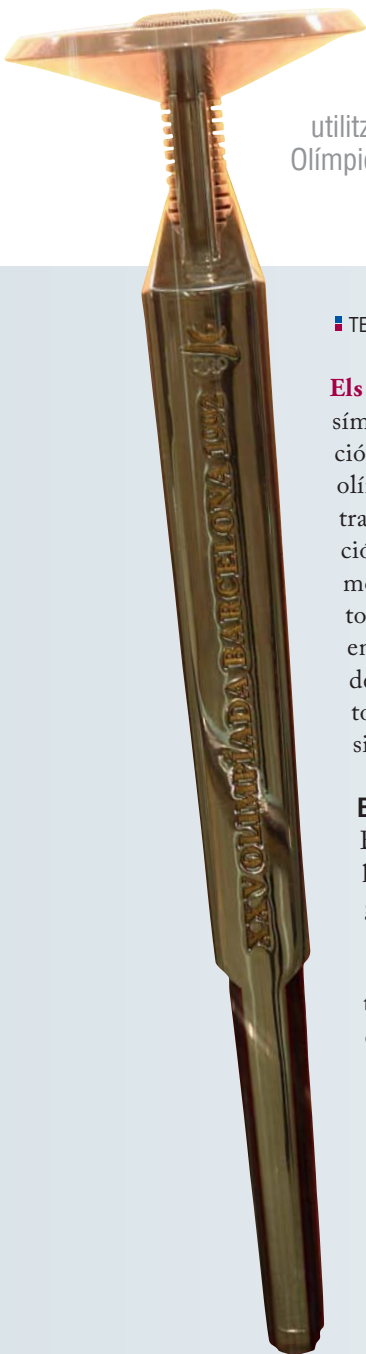
Els Jocs Olímpics són una competició esportiva plena de

símbols, que volen transmetre uns valors i reflectir una tradició. D'entre aquests elements al·legòrics hi destaca la flama olímpica que es va a buscar a la ciutat grega d'Olimpia, i es trasllada a la seu dels Jocs. Barcelona no va ser una excepció, i la flama va tornar a tenir un paper destacat en el cerimonial olímpic. Dins d'aquesta tradició el que sí que canvia és la torxa en què serà transportada la flama. Cada ciutat organitzadora en crea una de nova, d'acord amb els seus gustos estètics. En el cas dels Jocs de Barcelona el disseny de la torxa el va fer André Ricard, que va treballar pensant en la torxa com a element que incorpora disseny a un objecte de funció simbòlica molt definida, un propòsit que encaixava amb l'interès pel disseny que va distingir la marca de Barcelona 92.

Els reptes del disseny

Encara que a primer cop d'ull l'objecte pugui semblar senzill, el cert és que el disseny de la torxa havia de resoldre força qüestions, com ara com es faria la combustió, com es farien les recàrregues, quin pes havia de tenir perquè els rellevistes poguessin dur-la còmodament o com fer una torxa que permetés que la flama fos resistent al vent i la pluja. Tot plegat es va resoldre positivament, i el 13 de març del 1991 es va presentar als mitjans de comunicació la maqueta definitiva, amb una estructura d'alumini injectat, una alçada de 66 centímetres i un pes d'un quilo i dos-cents grams. La nítida inscripció hi diu *XXV Olimpíada. Barcelona 1992*, amb les anelles olímpiques i l'anagrama dels Jocs de Barcelona.

Ara bé, el que fa singular la torxa del Museu és que aquesta va ser la que duia el jugador de bàsquet del Barça Juan Antonio San Epifanio, *Epi*, quan va tenir l'honor de ser l'esportista que va dur la torxa olímpica a l'últim relleu. La tria de l'últim rellevista es va mantenir en secret fins a l'últim moment; Epi va ser molt aplaudit a l'estadi de Montjuïc, mentre 3.000 milions de persones d'arreu del món seguien les seves passes per televisió. Epi va fer la volta a l'estadi de Montjuïc i va portar la torxa fins a l'arquer Antonio Rebollo, que va ser l'encarregat de llançar la flama per encendre el peveter. La torxa havia complert així la seva missió, i la flama olímpica va arribar al final del seu recorregut. Els Jocs podien començar ■

Qui ha dit que les vacances acaben a l'estiu?

A l'Agència de viatges del RACC trobarà més de 150 propostes per trencar amb la rutina i gaudir quan vulgui d'un cap de setmana meravellós.

Escapada Activa

DES DE 233 €

Descobreixi el Delta de l'Ebre des de l'aire

Escapada Relax

DES DE 161 €

Senti a la seva pell la màgia del cava

Escapada Romàntica

DES DE 190 €

Celebri el seu aniversari amb una excepcional vetllada

Escapada Gastronòmica

DES DE 155 €

Ruta del vi a la Rioja alabesa

Escapada Familiar

DES DE 284 €

Gaudeixi amb els seus fills entre volcans

Escapada Cultural

DES DE 64 €

La vida dels monjos de Pedra

RACC Agència de viatges

902 50 60 70 www.racc.cat

Agència de Viatges Oficial del FC Barcelona

RACC
Automòbil Club

La locució dels partits, en directe a www.fcbarcelona.cat

Després de l'èxit de l'estrena del servei de R@dio Barça la temporada passada, www.fcbarcelona.cat seguirà oferint en directe la locució de tots els partits del primer equip de futbol. Es tracta d'un servei totalment gratuït que està disponible al lloc web del club en tres idiomes: català, castellà i anglès. Els socis i aficionats del Barça poden seguir en directe el desenllaç dels partits amb la locució dels professionals de Barça TV i amb l'anàlisi tècnica de tres exjugadors del Barça: Òscar Garcia (català), Toño de la Cruz (castellà) i Steve Archibald (anglès).

UNA PICADA D'ULL AL PASSAT

■ TEXT: Vanessa Fornis | FOTOS: Nike / Bevenrain

Com cada any, el primer equip del FC Barcelona estrena nova samarreta, amb algunes novetats respecte a la de la temporada passada. El disseny del nou equipament 2008/09 recupera la mítica samarreta de dues franges, meitat vermella i meitat blava, com la que l'equip va lluir durant el Centenari de l'Entitat.

El nou uniforme blaugrana segueix incorporant la senyera com a símbol de Catalunya a la part posterior del coll de la samarreta, així com el lema *més que un club* a la part interior. Aquest any, a més, s'afegeix un nou detall ubicat a la part interna del coll: la lletra d'*El Cant del Barça*. Malgrat les novetats en la samarreta, l'equipament manté, per tercer any consecutiu, els

pantalons blaus. A les mitges, en canvi, sí que s'introdueix una variació: que porten estampada la paraula *Barça*.

Segon equipament, groc

Una altra de les novetats es produeix al segon equipament. Si al llarg de la temporada passada el color escollit va ser el blau, a partir d'ara serà el groc. Com la samarreta blaugrana, aquesta també és una interpretació moderna i elegant d'altres famoses en la història del club. En aquest cas, la segona samarreta vol ser un homenatge a la que el primer equip del FC Barcelona va vestir l'any 1974. Així, el segon equipament per al Barça 2008/09 és de color groc, amb una franja blaugrana a la part esquerra, a l'alçada de l'escut.

Com en el cas del primer, se segueix mantenint el pantaló blau i s'inclou el mot *Barça* a les mitges, que, en aquest cas, són grogues. L'uniforme del FC Barcelona segueix apostant per la tecnologia *Dri-fit* de Nike, una innovació tecnològica que permet aïllar la suor del cos del jugador, facilitar-ne l'evaporació i contribuir així a mantenir l'esportista més còmode durant més temps.

El nou equipament que lluirà el conjunt de Guardiola està a la venda des de l'1 de juliol, i es pot adquirir en els punts de venda oficials de productes del club. La FCBotiga és el millor lloc per aconseguir la samarreta blaugrana. Una altra via és comprar-la, a través d'Internet, a la FCBotiga Online (www.fcbarcelona.cat) ■

El Centenari, en el record

La divisió de la samarreta del primer equip en dues franges és la principal novetat del nou equipament que lluiran els futbolistes blaugrana al llarg de la temporada 2008/09. Veient-la, és inevitable recordar el model de samarreta que l'equip va lluir ara fa poc menys de deu anys, concretament el 1999, per commemorar el Centenari

del FC Barcelona. Una reminiscència clara, doncs, a un disseny que en el seu moment va voler ser representatiu d'un Centenari que va es viure de manera molt intensa al llarg de tot l'any amb diferents activitats de tot tipus i que es va veure culminat amb la consecució de les Lligues de futbol, hoquei patins, handbol i bàsquet.

La importància dels detalls

Cada cop són més els detalls que s'afegeixen a la samarreta blaugrana per identificar-la amb Catalunya i amb el sentiment barcelonista. Aquest any, a més de continuar amb la senyera i el lema *més que un club*, incorpora la lletra d'*El Cant del Barça* a la part interna del coll. Cal destacar també que, tant el primer com el segon equipament, tenen la paraula *BARÇA* estampada a les mitges. Finalment, a la vora de la part inferior esquerra de la samarreta s'ha afegit una etiqueta Nike Team. Es tracta d'una innovació tecnològica que permet realitzar un seguiment de la roba i, al mateix temps, evitar possibles falsificacions.

El Gran Repte

NOVETATS EN LA COMPRA D'ENTRADES I EN EL SEIENT LLIURE

Durant la temporada passada es va treballar per facilitar al màxim la compra d'entrades als socis i públic d'una manera còmoda i ràpida. D'aquesta manera s'ha creat un nou cercador on es pot seleccionar per esport (ja sigui futbol, bàsquet, futbol sala, handbol o hoquei patins), per mes de competició, per una zona de l'estadi en concret o bé pel preu. Així, es poden buscar els millors seients tant al Camp Nou com al Palau Blaugrana, i sol·licitar la quantitat d'entrades que es desitgi, amb l'objectiu de facilitar l'accés als esdeveniments que són de l'interès dels socis i públic.

Una vegada escollit el partit, a cada zona de l'estadi on hi hagi entrades disponibles, hi ha una fotografia de com es veu el camp des d'aquella boca en un dia de partit. Gràcies a aquesta aplicació disponible a Internet, se sabrà com es veu el camp des d'aquella zona de l'estadi i el preu de les entrades. També es

pot fer una vista global del camp per trobar la boca on voldria trobar un seient i comprovar-ne la disponibilitat de localitats.

Una altra novetat és que es poden seleccionar els seients concrets on es vol seure, i en la mateixa compra es poden seleccionar també seients de boques diferents. Fins ara, s'assignaven seients segons la zona.

En cas de fer la compra per Internet es podran imprimir les localitats als terminals habilitats al Camp Nou i a Taquilles del FC Barcelona.

Abonaments de 3 i 10 partits de Lliga

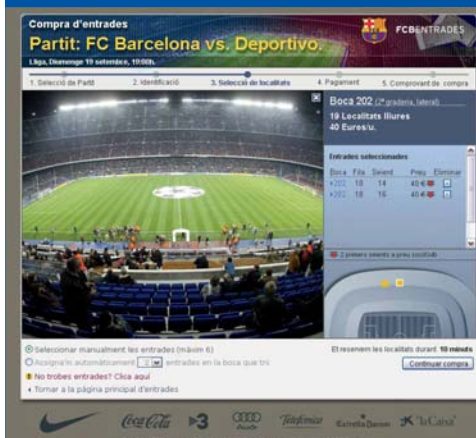
Al principi de la temporada els socis sense abonament a l'estadi tenen l'opció d'adquirir un abonament de 3 partits o un abonament de 10 partits de Lliga amb un descompte d'un 30% sobre el preu de l'entrada. Aquests abonaments no inclouen el partit amb el Real Madrid. Com es fa cada any, durant l'inici de temporada es posaran a la

venta de manera anticipada als socis sense abonament a l'estadi tots els partits de Lliga.

Novetats al Seient Lliure

El sistema Seient Lliure permet als socis amb abonament al Camp Nou i/o al Palau Blaugrana que no puguin assistir al camp alliberar la seva localitat perquè un altre barcelonista pugui venir a l'estadi i animar l'equip. S'han afegit dues novetats en el moment d'alliberar per tal de facilitar-ne l'ús als socis amb abonament. A partir de l'inici de temporada es podran alliberar diversos partits alhora, o recuperar-los si encara no s'ha produït la venda d'aquestes localitats per part del club. També es pot tenir tot un registre de control de l'ús de l'abonament, alliberació, venda i saldo acumulat.

Els socis que tinguin abonament al Camp Nou i al Palau, amb una sola sessió podran alliberar localitats per a ambdós abonaments.

TOTA LA INFORMACIÓ DEL CLUB PER ALS MÉS JOVES

es poden actualitzar les dades de soci sense necessitar desplaçar-se a les oficines del club.

El FCButlletí Júnior

Uns mesos més tard es va començar a enviar a tots els socis menors de 15 anys el butlletí electrònic mensual FCButlletí Júnior. Resumeix l'actualitat del mes anterior de manera que els referents siguin els socis més joves. Alguns aspectes tractats són els guanyadors dels sortejos, les novetats en descomptes i avantatges i la crònica de fets com ara els nens *fair play* a partits de Champions.

Actualment s'està enviant a més de 9.000 adreces de correu electrònic. Per rebre els butlletins amb tota la informació només cal registrar el correu electrònic a la Secció Socis del lloc web www.fcbarcelona.cat, enviar un correu electrònic a oab@fcbarcelona.cat o trucar al 902 1899 00.

Una revista per als joves barcelonistes

Al desembre del 2007 es va editar el primer número de la revista *Barça Júnior*. S'envia cada dos mesos, en català i castellà, a la llar de tots els nens i nenes socis del club, que són més de 31.000 només en el territori espanyol. La *Revista Barça Júnior* ja porta cinc números i constitueix un mitjà bàsic sobretot per a tots aquells nens i nenes que no disposen encara d'adreça de correu electrònic. Segueix el fil de la REVISTA BARÇA i té com a tema central el mateix que la sènior, però adapta els continguts i les diferents històries a un públic infantil-juvenil.

En la temporada 2007/08, s'han posat en marxa diversos mitjans de comunicació amb la franja d'edat més jove del col·lectiu de socis del club.

En primer lloc, dins el programa *Creix amb el Barça* va néixer www.fcbarcelona.cat, a l'octubre del 2007. El seu objectiu és constituir un mitjà sòlid on el jove barcelonista se senti identificat i els socis informats de primera mà.

A l'apartat de socis s'hi pot trobar l'agenda d'activitats familiars per a socis, descomptes i avantatges exclusius, jocs i sortejos per als més petits, la manera de participar a les diferents activitats organitzades pel club, la manera de fer una alta de soci, com inscriure's al butlletí electrònic i, finalment,

AGENDA CULTURAL

- >> **Auditori i Palau de la Música:** *Les 4 estacions de Vivaldi, El concierto de Aranjuez i El cascanueces* amb ballet seran les pròximes promocions al Palau de la Música en què els socis poden arribar a obtenir un 25% de descompte.
- >> **Cicle de teatre familiar al Poliorama:** Tots els diumenges al matí, a partir del mes de setembre i emmarcat en el cicle de *Viu el teatre*, un 33 % de descompte per a socis del Barça i sessions exclusives a partir de l'inici de temporada.
- >> **Sala Villarreal, Teatre Romea i Condal:** Promocions per a socis amb descomptes i sessions en exclusiva en un gran nombre d'espectacles i obres de teatre en català.
- >> **Activitats familiars:** Imax Port Vell, Cosmocaixa, Caixaforum, Aquàrium Barcelona, concerts en família (L'Auditori), etc., al llarg de tota la temporada amb avantatges exclusius per a socis.

SERVEIS

902 1899 00
www.fcbarcelona.cat

SEU SOCIAL

Tel: 902 1899 00 · Fax: 93 411 22 19
Avinguda d'Aristides Maillol, s/n
08028 Barcelona

OFICINA D'ATENCIÓ AL BARCELONISTA (OAB - Camp Nou)

oab@fcbarcelona.cat

HORARIS

- > De dilluns a dissabte, de 9 a 21 h.
- Diumenges de Lliga, des de dues hores abans del partit.

TAQUILLES

HORARIS

- Atenció al públic: a partir del 18 d'agost.
- > De dilluns a dijous de 9.00 a 13.30 i de 15.30 a 18.00 h.
- Divendres de 9.00 a 14.30 h.
- Dissabtes (només quan hi ha partit) de 9.00 a 13.30 h.
- > Taquilles Boulevard (accessos 7/9)
- De dilluns a dissabte de 10 a 18.15 h.
- Diumenges de 10 a 14.15 h.
- > Taquilles del camp (a la zona dels gols)
- Des de les 11 h fins que comença el partit.

MUSEU FC BARCELONA (gratuït per als socis)

museu.fcbarcelona.cat

- > De dilluns a dissabte de 10 a 20 h - Tour Camp Nou fins a les 19 h.
- Diumenges i festius de 10 a 14.30 h - Tour Camp Nou fins a les 13.30 h.
- L'1/1, 6/1 i 25/12, romandrà tancat. Aparcament gratuït.

PREUS

- > **Socis del FC Barcelona:** l'entrada al Museu i al Tour de l'estadi és gratuïta.
- Públic:** Museu 8,50 euros i Museu + Tour estadi 13 euros.
- Infantil (fins a 13 anys):** Museu 6,80 euros i Museu + Tour estadi 10,40 euros.
- Penyes, jubilats i estudiants:** Museu 6,80 euros i Museu + Tour estadi 10,40 euros.

CENTRE DE DOCUMENTACIÓ I ESTUDIS FCB

centre.documentacio@fcbarcelona.cat

L'accés és lliure. El públic, però, l'ha de concertar al telèfon: 93 496 36 12.

HORARIS

- > Atenció al públic: De dilluns a dijous de 10 a 14 i de 16 a 18.30 h.
- Divendres de 10 a 15 h.
- Partits de Champions al Camp Nou: de 10 a 13 h.
- Tancat: Dijous Sant i 31 de desembre tot el dia; 5 de gener, 23 de juny i 24 de desembre tancat per la tarda.

FCBOTIGA (5% descompte socis, 10% Botiga Online)

fcbotiga@fcmerchandising.com

Tel: 93 409 02 71

HORARIS

- A partir del 15 de setembre.
- > De dilluns a dissabte de 10.00 a 19.30 h.
- Diumenges i festius de 10.30 a 14.30 h. Dies de partit fins a l'inici d'aquest.

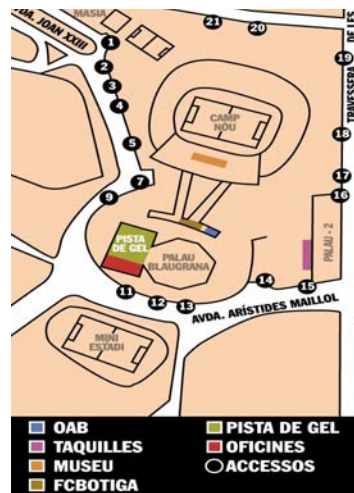
PISTA DE GEL (25% descompte socis)

pistadegel@fcbarcelona.cat

HORARIS

- > De dilluns a dijous de 10 a 14 h i de 16 a 18 h.
- Divendres de 10 a 14 h i de 16 a 20 h.
- Dissabtes, diumenges i festius de 10.30 a 14 h i de 17 a 20.30 h.
- Durant el mes d'agost tancat.
- PREUS (l'entrada inclou el lloguer dels patins):**
- > Socis FC Barcelona 7,50 euros; Públic 10,50 euros.

NOTA: Per patinar és obligatori l'ús de guants. Se'n poden llogar a les instal·lacions de la Pista de Gel.

ELS DESCOMPTES PER ALS SOCIS

Els socis tenen avantatges en la compra o utilització dels serveis de patrocinadors i empreses col·laboradores. Treu partit al teu carnet!

	<p>5% de descompte sobre la millor tarifa disponible en els hotels NH d'Espanya i Portugal (Oferta vàlida fins al 30/09/2008).</p>	<p>Telèfon de reserves: 902 115 116 www.fcbarcelona.cat (secció socis)-> Promocions destacades</p>
	<p>Grans descomptes sobre les tarifes generals en el lloguer de vehicles.</p>	<p>Codi client per als socis del FC Barcelona: 4402115 Més informació al 902 100 101</p>
	<p>Descomptes sobre els preus de tarifa en impressió digital, servei de copisteria i enquadernació i acabats.</p>	<p>www.artyplan.com</p>

ACORDS

	<p>Descomptes entre 20-40% en tractaments làser, medicina estètica, cirurgia plàstica, nutrició i dietètica, odontologia estètica i blanquejaments i implantologia capil·lar</p>	<p>Més informació al 93 675 14 80 www.clinicsantcugat.com</p>
	<p>Emporta't una màquina de cafè d'última generació (valorada en 200 €), per la compra del primer lot monodosi de cafè i te, per només 59 €.</p>	<p>Truca al 902 222 216 o visita www.saborbianchi.com/fcb</p>
	<p>10% descompte en el forfet d'estiu Temporada estiu: 7/06/2008 al 14/09/2008</p>	<p>Amb el carnet de soci</p>
	<p>En les visites guiades 2x1 en el preu de les entrades</p>	<p>Amb el carnet de soci</p>

ACTUALITZA EL TEU CORREU ELECTRÒNIC

Encara no reps el butlletí electrònic i els infosocis al teu e-mail?

Dona'ns la teva adreça e-mail i ho rebràs automàticament:
www.fcbarcelona.cat -> secció socis -> Registra't al butlletí
902 1899 00

Servei **EXCLUSIU i GRATUÏT** directe al soci

Tots els avantatges i les notícies d'interès pels socis

L'actualitat més fresca del club

També inclou vídeos, sorteigs, i moltes sorpreses

Més informació:
www.fcbarcelona.cat (Zona socis)

P.V.P. 99€

50 ANYS EN PUNT

Tractant-se d'una qüestió de temps, estem més que mai amb vosaltres.
És per això que, de nou, volem felicitar-vos.
Feliços Cinquanta Barça

Relotge Oficial del Futbol Club Barcelona
Edició commemorativa del 50è Aniversari del Camp Nou

VICEROY
SINCE 1951

TOT
EL CAMP
ÉS UN CLAM
som la gent
BLAUGRANA
TANT SE VAL DON
VENIM SI DEL
SUD del NORD
ARA ESTEM D'ACORD
ESTEM D'ACORD
una bandera
ens agermana
BLAUGRANA
AL VENT, UN CRIT
VALENT
TENIM UN NOM EL SAP TOT HOM
BARÇA, BARÇA,
BARÇA!
JUGADORS SEGUIDORS
TOTS **FEM**
UNTS **FORÇA**
SÓN MOLTS ANYS PLENS D'AFANYS
SÓN MOLTS **GOLS** QUE
CRIDAT HEM
I S'HA DEMOSTRAT
I S'HA DEMOSTRAT
que mai ningú no ens podrà torcer
BLAUGRANA
AL VENT
UN CRIT **VALENT**
TENIM UN NOM EL SAP TOT HOM
BARÇA, BARÇA,
BARÇA.

Patrocinador Oficial del
Futbol Club Barcelona.